

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθῆναι 1 Ἀπριλίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 18

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ LEON LAMBRY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ Κεσάμπ ἔμεινε σκεπτικὸς γιὰ
λίγες στιγμὲς.

— Αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν μοῦ φαίνεται
καὶ πολὺ σωστή, εἶπε στὸ τέλος. Πρῶ-
τα ἀπ' ὅλα, γιὰτὶ δὲν θὰ
μᾶς δεχθοῦν ἀμέσως, κι' ἔ-
πειτα γιὰτὶ ὁ ἀντιβασιλεὺς
ἔχει ἕνα πλήθος ἀσχολίες
καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ
μὴν ξέρῃ κἂν τὸ ὄνομα τοῦ
πατέρα σου. Θὰ κάνῃ ἔ-
ρευνες, θὰ συγκεντρώσῃ
διάφορες πληροφορίες μὰ
αὐτὸ θὰ πάρῃ καιρὸ. Δοι-
πὲν ἂν ὁ πατέρας σου
ἔχει ἐγκατασταθεῖ στὸ Δελ-
χί, ἐμεῖς θὰ τὸν βροῦμε
πρὶν ἀπὸ τὸν ἀντιβασιλέα.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια,
εἶπε ἡ Σότζια. Ἕνα μεγá-
λο ἐμπορικὸ, εἶναι ἕνα
πράγμα ποὺ εὐκόλῃ μπο-
ρεῖ νὰ βρεθῇ, καὶ πιστεύω
ὅτι θὰ βρίσκεται στὸν με-
γάλον δρόμον.

— Ἀλλωστε, εἶπε ὁ Κε-
σάμπ, ἂν δὲν βροῦμε γρή-
γορα αὐτὸ ποὺ ζητοῦμε,
ἔχουμε πάντοτε καιρὸ νὰ
παῖμε στὸ παλάτι.

Ἡ Μαίρη παραδέχθηκε
πὼς αὐτὰ ποὺ ἔλεγαν οἱ
σύντροφοί της ἦταν πολὺ
λογικὰ, κι' ἔτσι τὸ ἀμάξι
συνέχισε τὸν δρόμον του.

Δίχως νὰ διστάσῃ ὁ Κε-
σάμπ ὁδήγησε τὸ ἄλογόν
του στὸν μεγáλον δρόμον.

— Δὲν θὰ φάξουμε καὶ
πολύ, σκέφθηκε. Ἡ τὸ μα-
γαζί θὰ βρίσκεται σ' αὐτὸν
τὸν δρόμον, ἢ ὁ σαχίμπ δὲν
βρίσκεται στὸ Δελχί.

Ἀφοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴν σοφὴ σκέ-
ψη, ἄρχισε νὰ κοιτάζῃ γύρω του προ-
σεκτικὰ.

Ἡ Σότζια καὶ ἡ Μαίρη δὲν μιλοῦ-
σαν. Ἦταν καὶ οἱ δύο τους τόσο τα-

ραγμένες, ὥστε τὰ λόγια δὲν ἔδβαιναν
ἀπὸ τὸ στόμα τους.

Ἐξαφνὰ ὁ Κεσάμπ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς βρήκαμε αὐ-
τὸ ποὺ ζητᾶμε.

— Ποῦ τὸ βλέπεις; ρώτησε ἡ
Μαίρη.

— Στὴ γωνιά τοῦ παρακάτω δρό-
μου, ἀπάντησε ὁ Ἰνδὸς, δείχνοντας
μὲ τὸ χέρι του πρὸς ἐκεῖνο
τὸ μέρος.

— Κι' ἐγὼ τὸ βλέπω!
εἶπε ἡ Σότζια.

Κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς
φίλης της, χωρὶς νὰ πῇ
ἄλλη λέξη.

Σὲ δύο λεπτά τὸ κατα-
σκονισμένο ἀμάξι σταμα-
τοῦσε μπροστὰ σ' ἕνα θαυ-
μάσιο ἐμπορικὸ κατάστη-
μα, ποὺ ἡ πολυτέλειά του
ἔκανε χτυπητὴ ἀντίθεση
μὲ τὰ ταπεινὰ καὶ φτωχικὰ
γεγονικά μαγαζάκια. Ἕνας
Ἰνδὸς στεκόταν μπρὸς στὴν
πόρτα γιὰ νὰ ὑποδέχεται
τοὺς πελάτες.

Πὼς τὸν λένε τὸν σα-
χίμπ ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ μα-
γαζί; ρώτησε ὁ Κεσάμπ.

Ὁ ὑπάλληλος τὸν καί-
ταξε μ' ἐκπληξή.

— Γιατὶ ρωτᾷς; ρώτησε
καχύποπτα.

— Γιατὶ φάχνω νὰ βρῶ
κάποιον.

— Πὼς τὸν λένε αὐτὸν
ποὺ γυρεύεις;

— Κύριο Οὐδλσον.

— Καὶ τί τὸν θέλεις;

— Θέλω... νὰ τοῦ πα-
ραδώσω τὴν κόρη μου.

Ὁ Ἰνδὸς ἄλλαξε ἀμέ-
σως τρόπον κι' ἔκφραση.

— Εἰδὼ βρίσκεται ὁ σα-
χίμπ ποὺ ζητᾷς, εἶπε. Ἀ-
κολούθησέ με.

Ἡ Μαίρη εἶχε πηδῆσει

«Ἕνας Ἰνδὸς στεκόταν μπρὸς στὴν πόρτα»
(Σελ. 205, στ. γ')

κιάλας από τ'αμάξι κι' έτοιμαζόταν νά μπή μέσα στο κατάστημα, όταν ένας Εύρωπαίος που είχε ιδεί από μέσα τους δυο νά συζητούν ζωντάρια, βγήκε έξω νά ιδή τί συμβαίνει. Έρριξε μιά ματιά στους νεοφερμένους κι' εξαφνα κλονίστηκε. Έγινε χλωμός σαν τ'ο κερί και αναγκάστηκε νά κουμπήσῃ στην πόρτα για νά μὴν πέσῃ κάτω.

— Κόρη μου! φώναξε με μιά φωνή που έκανε δλους νά δακρυσουν. Παιδί μου! Κορούλα μου!

Η Μαίρη βρισκόταν κιάλας στην άγκαλιά του.

Λίγα λεπτά έμειναν έτσι, με τόν λαιμό σφιγμένον, από την συγκίνηση, μὴ μπορώντας νάρθωσουν ούτε λέξη.

Πρώτος συνήλθε ο κύριος Ουίλσον.

— Δέν πρέπει νά σέ ιδῇ τώρα ἡ μητέρα σου, εἶπε. Ἡ ξαφνική χαρά μπορεί νά τὴν σκοτώσῃ.

— Γιατί; Είναι ἄρρωστη;

Ο κύριος Ουίλσον δέν ἀπάντησε ἀμέσως. Πῆγε πρώτα κοντά στὸν Κεσάμπ και τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι με τέτοια δύναμη, πὸ κόντεψε νά τοῦ σπάσῃ τὰ δάχτυλα.

— Ποιὲ εἶναι αὐτὸ τὸ κορίτσι; ρώτησε ὕστερα δείχνοντας τὴ Σότζια.

— Είναι ἡ φιλενάδα μου, ἔκανε ἡ Μαίρη. Θά τὴν κρατήσουμε μαζί μας, πατέρα, γιατί μ' ἀγαπάει σάν ἀδελφή.

— Δίχως ἄλλο, ἀπάντησε ὁ πατέρας της.

— Ἡ μαμμὰ εἶναι ἄρρωστη; ρώτησε πάλι ἡ Μαίρη με ἀγωνία.

— Είναι κάπως ἀδιάθετη... Μὴν ἀνησυχεῖς!... Θά γίνῃ ἀμέσως καλά, μάλιστα μάθει πὼς βρέθηκες. Μὰ πρέπει νά τὴν προστοιμάσουμε σιγά-σιγά γιὰ τούτη τὴ μεγάλη χαρά.

Ο Κεσάμπ και ἡ Σότζια είχαν κατεβεῖ ἀπὸ τὸ ἀμάξι και περίμεναν.

Ο κύριος Ουίλσον φώναξε ἕναν ὑπηρέτη και τοῦ εἶπε νά πάῃ τὸ ἄλογο στὸ σταβλὸ. Ὑστερα γυρίζοντας πρὸς τὸν Κεσάμπ και τὴν Σότζια, τοὺς παρακάλεσε νά μποῦν μαζί του στὸ κατάστημα.

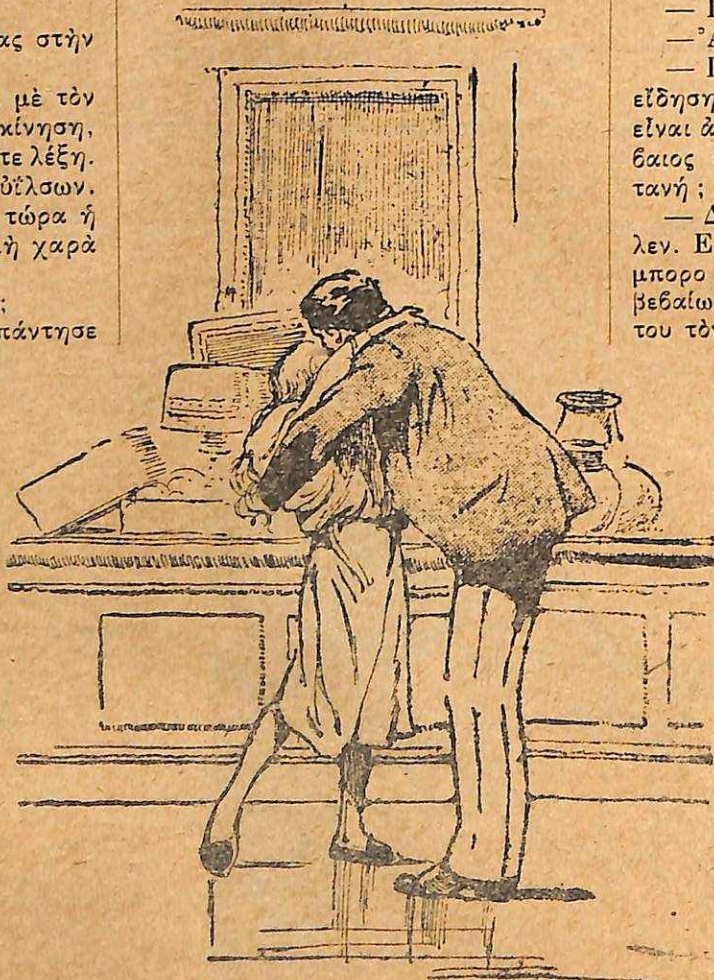
— Ἀκουσέ με, Μαίρη, εἶπε. ὅταν βρέθηκαν ὅλοι μέσα. Θά ἀνεβῶ μαζί σου και με τοὺς φίλους σου ἐπάνω στὴν κάμαρα τῆς μητέρας σου. Θά με περιμένῃς ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα και δέν θά μπῇς μέσα ἂν δέν σοῦ κάνω νόημα. Κατάλαβες;

— Ναί, μπαμπά.

Διέσχισαν τὸ κατάστημα πὸ ἦταν γεμάτο πελάτες και ἀνέβηκαν ἀθόρυβα τὴ σκάλα πὸ δὴγοῦσε στὸ ἐπάνω πάτωμα.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ κάμαρα τῆς μητέρας σου, εἶπε ὁ κύριος Ουίλσον με χαμηλὴ φωνή, δείχνοντας στὴ Μαίρη μιά κλειστὴ πόρτα. Μείνε ἐδῶ μαζί με τὸν Κεσάμπ και τὴν μικρὴ σου φίλη. Σὲ λίγο θά σὲ φωνάξω.

Ἡ Μαίρη κούνησε τὸ κεφάλι της

«Ἡ Μαίρη βρισκόταν στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα της»
(Σελ. 206, στ. α'.)

και παρ' ὅλη τὴν ἀνυπομονησία της ἔμεινε ἀκούνητη ἀνάμεσα στὸν Κεσάμπ και στὴ Σότζια.

Ο κύριος Ουίλσον ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα συνιστώντας σιωπὴ, ὕστερα ἔπιασε τὸ χερούλι τῆς πόρτας και μπῆκε μέσα στὴν κάμαρα.

Ἡ κυρία Ουίλσον ξαπλωμένη σὲ μιά πολυθρόνα, γύρισε πρὸς τὸν ἄντρα της, ἕνα πρόσωπο κατάγλωμο, ὅπου μονάχα γυάλιζαν παράξενα τὰ μεγάλα θλιμμένα μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Τζέιμς; ρώτησε με ἀργὴ φωνή, ὥσάν νά τὴν κούραζαν και τὰ λόγια πὸ ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα της. Φαίνεται ταραγμένος.

— Ἀγαπητὴ μου Ἐλλεν, εἶπε ὁ κύριος Ουίλσον, ἔλαβα νέα... πολὺ εὐχάριστα.

— Τί νέα, Τζέιμς; ρώτησε ἡ ἄρρωστη με φωνή πὸ μονομιᾶς ἔγινε σταθερώτερη.

— Στὸ ἔλεγα πάντοτε, Ἐλλεν, ὅτι ὁ μάγος τῶν φιδιῶν μοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ἐμπιστοσύνη εὐθὺς ἐξαρχῆς. Τώρα εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔρχεται στὸ Δελχί.

— Μὲ τὴ Μαίρη;

— Ναί.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ἀπολύτως.

— Ποιὸς σοῦ τὴν εἶπε αὐτὴ τὴν εἰδηση, Τζέιμς;... Ποῦ τὸ ξέρεις πὼς εἶναι ἀληθινὴ;... Ἀπὸ ποῦ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ Μαίρη μας εἶναι ζωντανή;

— Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία, Ἐλλεν. Εἶδα σήμερα τὸ πρῶτ' ἕναν ἐμμπορο ἀπὸ τὸ Τζεϋπούρ ὁ ὁποῖος με βεβαίωσε πὼς συνάντησε στὸ δρόμο τοῦ τὸν Κεσάμπ και τὴν κόρη μας.

— Τζέιμς! Δὲς ἀλήθεια, Τζέιμς; Πότε θά ἔχουν ἔρθει ἐδῶ;

— Γρήγορα, Ἐλλεν μου, πολὺ γρήγορα. Φθάνει νά εἶσαι ψύχραιμη. Νά πού τώρα ὅλο τὸ αἷμα σοῦ ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι μόνο μ' αὐτὰ πὸ λές. Θά σοῦ ἔρθῃ πυρετός.

— Ὅχι, Τζέιμς, Λέγε μου, σὲ παρακαλῶ πολὺ. Θά φανῶ ψύχραιμη. Εἶμαι ἡσυχῇ. Λέγε μου, πότε θά ξαναἰδῶ τὴν κορούλα μου.

— Πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς βδομάδας αὐτῆς.

— Ἀχ, Θεέ μου! Ἐγὼ εἶχα ἀπελπισθεῖ ὁλότελα ὅτι θά τὴν ξανάβλεπα. Σκεπτόμουν ὅτι μπορεῖ... ὅτι μπορεῖ νά ἦταν και νεκρή. Καὶ τώρα, νά, πὸ βρισκεται στὸ δρόμο γιὰ νά ἔρθῃ στὸ Δελχί. Ποῦ σὲ λίγο θά

βρίσκεται πάλι κοντά μας. Ξέρεις, Τζέιμς, αἰσθάνομαι πολὺ καλύτερα τὸν ἑαυτό μου! Δέν εἶμαι πιά ἄρρωστη! Δέν θέλω νά μείνω πιά ξαπλωμένη! Θέλω νά σηκωθῶ. Πότε θά βρίσκεται ἐδῶ;

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ κυρία Ουίλσον σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της και θέλησε νά κάνῃ δυο-τρία βήματα πρὸς τὸν ἄντρα της.

— Ἐλα, Ἐλλεν, ἡσύχασε, ἡσύχασε, εἶπε ὁ κύριος Ουίλσον πὸ ἔδλεπε μ' ἀνησυχία τὴν ταραχὴ τῆς γυναίκας του νά γίνεται ὅλο και μεγαλύτερη.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΒΛΑΤ

Η ΜΙΚΡΗ ΡΕΓΓΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. και τέλος —

— Μ' αὐτὸ δέν ἔχει τίποτε νά κάνῃ. Ἡ ζωὴ εἶναι τόσο ὠραία, και ἡ ρέγγα εἶναι τὸ πιὸ εὐτυχισμένο ζῶο σὲ ὁλόκληρη τὴ θάλασσα. Κοιτάξτε νά γλυτώσετε τὸ θάνατο και νά γίνετε ὠραῖες παχειὲς ρέγγες, με ἀσημένια λέπια πὸ νά λαμποκοποῦν στὴ θάλασσα.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ μικρὴ ρέγγα εἶχε γεννήσει ὅλα ταῦτά της, και δέν μποροῦσε νά κουνηθῇ πιά ἀπὸ τὴν κούραση. Κοίταξε γύρω της και εἶδε πὼς ὅλο τὸ κοπάδι εἶχε σκορπίσει. Ἀλλες ρέγγες τίς εἶχαν πιᾶσει οἱ ἄνθρωποι, ἄλλες τίς εἶχαν φάει τὰ μεγάλα ψάρια, κι' ἄλλες εἶχαν φύγει, ἀφοῦ γέννησαν ταῦτά τους. Ὁλόκληρος ὁ βυθὸς ἦταν γεμάτος αὐγὰ ἀπὸ ρέγγες.

— Ναί, ναί, εἶπε ἡ μικρὴ ρέγγα, τοῦ χρόνου θά γίνουν πάλι ρέγγες. Αὐτὸ μπορῶ νά τὸ βεβαιώσω ἐγὼ. Μὰ γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νά φροντίσω νά βρῶ τίποτε νά φάω.

Κολύπησε κι' ἔφυγε μακριά, χωρὶς κανέναν νά τὴν πειράξῃ.

Οἱ ψαράδες εἶχαν τραβήξει ἔξω τίς βάρκες τους, και μάζευαν τὰ δίχτυα τους, τὰ σκυλόψαρα κι' οἱ μπακαλιάροι εἶχαν τραβήξει ἄλλοι, και οἱ γλάροι καθόνταν στοὺς βράχους και χώνευαν ὅ,τι εἶχαν φάει.

— Εἶμαι φοδερὰ κουρασμένη, εἶπε ἡ μικρὴ ρέγγα. Δέν πρέπει ὅμως νά φανῇ παράξενο αὐτό, γιὰ ἕναν πὸ κάθῃσε κι' ἔβγαλε 30.000 παιδιά στὸν κόσμο.

Ὅλοένα και μακρύτερα τραβοῦσε. Πότε-πότε συναντοῦσε τίποτε παλιὸς συντρόφους, μὰ δέν εἶχε κουράχιο νά κάτῃ νά κουβεντιάσῃ μαζί τους.

— Εἶμαι πολὺ κουρασμένη, ἔλεγε.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο! φώναζαν οἱ ἄλλες.

Περисσότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνες τριγύριζε ἡ ρέγγα μονάχη της, και ὅλη ὥρα ἔτρωγε, και δέν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νά τρώῃ. Ὑστερα ἄρχισε πάλι νά δυναμώνῃ, και τότε ἐπιθύμησε νά βρῇ παρέα.

Πῆγε και βρῆκε μιά ἄλλη ρέγγα κι' ἔκανε μαζί της συντροφιά, και σὲ λίγο ἤρθε κι' ἄλλη, κι' ἄλλη. Σὲ λίγο καθεὶ εἶχε μαζευτεῖ ἕνα κοπάδι ἀρκετὰ μεγάλο.

Μιά μέρα συνάντησαν τὴ γριά ρέγγα.

— Ἀ! τὴ γλύτωσες και σὺ; τὴ ρώτησε ἡ μικρή.

— Ὅπως και σὺ, εἶπε ἡ μεγάλη. Ἀ, ἡ ζωὴ εἶναι ἕνα λαχεῖο, τίποτ' ἄλ-

λο. Τούτη τὴ φορὰ δὲ βγῆκε ὁ ἀριθμός μου, ἀλλὰ δέν ξέρω ἂν θάξω και τοῦ χρόνου τὴν ἴδια καλὴ τύχη. Καὶ τώρα τί θά κάνουμε; Ἐχετε ὁρεξη νά γυρίσετε πάλι στὸ φιδὸρ γιὰ νά γεννήσετε ταῦτά σας;

— Δέν ἔχουμε δὰ και τόση βία, εἶπε ἡ μικρὴ ρέγγα. Ἀς γλεντήσουμε πρώτα λιγάκι τὴ ζωὴ μας, κι' ἂς κολυμπᾶμε πέρα δῶθε τρώγοντας, κι' ἂς σχηματίσουμε σιγά-σιγά ἕνα μεγάλο κοπάδι.

— Ναί, αὐτὸ νά κάνουμε, φώναξαν κι' οἱ ἄλλες.

Κι' ἄρχισαν νά κολυμποῦν, και σχηματίσαν ἕνα μεγάλο κοπάδι, και βυθίζονταν στὸ βυθό, γιὰ νάποφύγουν τὴ θύελλα, κι' ἔτρεχαν πίσω ἀπ' τὸ πλαγκτόν.

— Πάλι νοιώθω παράξενα τὸν ἑαυτό μου, εἶπε μιά μέρα ἡ μικρὴ ρέγγα. Τὸ φαί δέν μοῦ κάνει καμμιὰ ὀ-

ρεξη. Περисσότερο ἀπ' ὅλα θά ἐπιθυμοῦσα νά πηγαῖνα πάλι στὸ φιδὸρ ὅπου γέννησα πέρσου ταῦτά μου, και ὅπου γεννήθηκα κι' ἐγὼ.

— Ἀς τραβήξουμε κατὰ τὸ φιδὸρ, πρόσταξε ἡ γριά ρέγγα. Παραταχθῆτε. Πλευρὸ με πλευρὸ, και τὸ κεφάλι πίσω ἀπὸ τὴν οὐρὰ τῆς μπροστινῆς. Πρέπει νά φύγουμε, εἶναι καιρὸς νά γεννήσουμε ταῦτά μας.

Και τραβήξαν πάλι κατὰ τὸ φιδὸρ.

Και ἀπὸ πίσω τους ἔτρεχαν και τίς κυνηγοῦσαν οἱ γλάροι, και τὰ σκυλόψαρα, κι' οἱ φάλαινες, και στὴν ἄμμουδιὰ στεκόνταν ὁ παπᾶς κι' ὁ γιατρός κι' ὁ Ὀλε.

Μ' ἂν ἡ μικρὴ ρέγγα πιάστηκε στὸ δίχτυ τούτη τὴ φορὰ ἢ τὴν ἄλλη, ἢ τὴν παράλλη, αὐτὸ δέν τὸ ξέρω. Γιατί ὅλες οἱ ρέγγες εἶναι ὅμοιες ἀναμεταξύ τους.

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ)

Γ. Τ.

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'.

Ἀπὸ τότε με τὴν πλημύρα, ὁ γιατρός πὸ ἔσωσε τὸν Πετράκη, ἔγινε φίλος του. Συχνὰ παίρνει τὸ μικρὸ στ' ἀμαξάκι του, ὅταν κἀνῃ τίς βίξιτές του στὴν ἐξοχή. Μιά μέρα τὸν πῆρε μαζί του και στὴν πόλη, ὅπου ὁ γιός του, ἕνα παιδί δέκα χρονῶν, ἦταν ἐσωτερικὸς σ' ἕνα λύκειο. Τὸν λένε Γεώργιο, ἔχει ὁμορφο ἄσπρο προσοπάκι και μαλλιά μαῦρα. Ὁ Πετράκης θαυμάζει και συμπαθεῖ αὐτὸ τὸ μαθητὴ με τὴ στολὴ τοῦ λυ-

κειοῦ. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴ χαρὰ του ὅταν ἦσαν οἱ διακοπὲς κι' ὁ καινούργιος του φίλος γύρισε στοὺς γονεῖς του. Ὅλη τὴν ἡμέρα εἶναι μαζί, ἀχώριστοι κι' ἀγαπημένοι.

Στὸ περιβόλι τοῦ παπποῦ ὑπάρχει ἕνας πολὺ παλιὸς πύργος, ἔρειπώμενος κι' ἀκατοίκητος, ὅπου φωλιάζουν κουκουβάγιες. Φοβοῦνται νά ζυγώσουν αὐτὸν τὸν πύργο ἅμα βραδυάση, γιατί λένε πὸς βγαίνουν φαντάσματα. Μὰ ὁ παππὸς σηκώνει τοὺς ὄμους και γελάει: «Μὴν τὰ πιστεύετε αὐτά!»

Οἱ τοῖχοι τοῦ παλιοῦ πύργου εἶναι μαῦροι ἀπ' τὴν πολυκαιρία καὶ γι' αὐτὸ τοὺς λένε τσοκολατένιους. Ἡ παράξενη αὐτὴ ὀνομασία κάνει ἐντύπωση στὸ Λιχουδάκη μας, ποὺ στὸ τέλος φαντάζεται πὼς οἱ τοῖχοι εἶναι πραγματικὰ καμωμένοι ἀπὸ τσοκολάτα. Γιατὶ ὅχι; «Δὲν θὰ τοὺς ἔλεγαν ἔτσι ἂν δὲν ἦταν», λέει ἐμπιστευτικὰ στὸ φίλο του Γεῶργο. Αὐτὸς γελά καί, ἐπειδὴ ἀπὸ καιρὸ ἔχει ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν παλιὸ πύργο, καμώνεται πὼς πιστεύει αὐτὸ ποὺ τοῦ λέει ὁ Πετράκης. Ἐρεῖ ἀλλωστε πὼς εἶναι πολὺ λιχουδής· καὶ τοῦ προτείνει νὰ πᾶνε κρυφὰ τὴ νύχτα καὶ νὰ ἰδοῦν ἀπὸ τί εἶναι καμωμένοι οἱ τοῖχοι...

Ὁ Πετράκης φοβάται λίγο· κάνει ὅμως θάρρος μετὰ τὴν ἰδέα πὼς μπορεῖ νὰ φάη τόση τσοκολάτα ὅση δὲν ἔφαγε ποτέ του. Ἐπειτα ὁ Γεῶργος εἶναι μεγάλος, θὰ τὸν ὑπερασπισθῇ.

Σηκώνεται λοιπὸν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, βάζει τὶς παντούφλες του καὶ κατεβαίνει στὸ περιβόλι, ὅπου ὁ Γεῶργος τὸν περιμένει μ' ἓνα φανάρι ἀναμμένο.

Προχωροῦν στὸν πύργο καὶ ἀνεβαίνουν τὴν παλιά του σκάλα. Ἡ καρδιά τους χτυπᾷ, σκαφαλώνουν ὅμως ὡς τὴν κορφή καὶ διώχνουν τὶς κακόμοιρες τὶς νυχτερίδες καὶ τὶς κουκουβάγιες ποὺ, ἀσυνήθιστες σὲ τέτοιες ἐπισκέψεις, βγάζουν ἄγριες φωνές.

Ὁ Πετράκης τρέμει ἀπὸ τὸ φόβο του, καὶ ὁ Γεῶργος μὲ τρεμάμενο χέρι, περιφέρει τὸ φανάρι, ποὺ ρίχνει τὸ φῶς του στοὺς ἐρειπωμένους τοίχους. Δὲν εἶναι ἀπὸ τσοκολάτα, οὔτε στὴν κορφή τους οὔτε στὴ βάση. Ὁ Πετράκης εἶναι τώρα βέβαιος. Καὶ λέει στὸ σύντροφό του:

— Φτάνει! νὰ φύγουμε!

Ἄλλο ποὺ δὲν θέλει καὶ ὁ Γεῶργος, ποὺ ἡ περιέργειά του εἶχ' ἐπίσης ἱκανοποιηθῇ. Καὶ τὰ δυὸ παιδιά γυρίζουν στὰ κρεβάτια τους. Μὰ ἡ ἱστορία ἔχει καὶ συνέχεια.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΧΟΣ

Στὰ χρόνια τοῦ Σουλτάνου Μουράτ τοῦ Α' ἓνας νέος Τούρκος ἀπὸ τὴν Κόνια—ἔτσι λένε οἱ Τούρκοι τὸ Ἰκόνιο—νιώθοντας μέσα του τὸ δαιμόνιο τῆς εὐφυΐας καὶ μὴ θέλοντας νὰ καθῇ ἄσημος μέσ' στὰ βᾶθη τῆς Ἀνατολῆς, ἀποφάσισε νάρθῃ στὴν Πόλη, γιὰ νὰ σπουδῇ ἀκολουθῇ τοὺς πολλὰς ποὺ κάθε λίγο ἐρχόνταν ἀπ' ἐκεῖ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολη.

Ὅσο ποὺ νὰ ξεδέσει τὰ λίγα λεφτὰ ποὺ εἶχε μαζί του, κατόρθωσε νὰ μάθῃ τὰ καθήκαστα καὶ νὰποφασίσῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Στὶς μεγαλύτερες πολιτείες τῆς Τουρκίας ὑπάρχουν εἶδος μοναστήρια, ποὺ τὰ λένε Τεκές· αὐτὰ χρησιμεύουν καὶ γιὰ Θεολογικὰ Σχολὰς, νὰ ποῦμε. Τὰ ἔξωδα ἔλα γιὰ τοὺς τροφίμους τοῦ Τεκῆ τὰ κάνει τὸ Ὄθωμανικὸ κράτος.

Σ' ἓνα τέτοιο Τεκὲ μπήκε καὶ ὁ νέος Ἀνατολίτης. Καὶ μετὰ τὴν εὐφυΐα του καὶ μετὰ τὴν ἐπιμέλειά του κατόρθωσε νὰ μάθῃ ὅσα χρειάζονταν γιὰ νὰ γίνῃ ἓνας καλὸς Χαφὺς, διδάχτορας τῆς Θεολογίας, νὰ ποῦμε.

Ἄμα κατὰλαβε πὼς οἱ γνώσεις του ἦταν τόσες, ὥστε νὰνὰδειχτῇ στὴν κοινωνία, ἀποφάσισε νὰ παρατήσῃ τὸν Τεκὲ, ποὺ ἄλλοι σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ καλοκάθονται ἐκεῖ μέσα καὶ τρα-

βοῦν χουζούρι. Ἐδῶσε λοιπὸν στὸ Σουλτάν-Μουράτ μιὰ ἀναφορά, ἐκθέτοντας τὶς γνώσεις του καὶ τοὺς πόθους του καὶ παρακαλῶντας νὰ διατάξῃ νὰ τοῦ δοθῇ μιὰ ἀνάλογη θέσις. Ὁ Σουλτάνος ὅμως ἔχοντας κέφι ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀντὶ νὰ παραπέμψῃ ἕπου ἔπρεπε τὴν αἴτηση τοῦ νέου χαφὺς, ἔγραψε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν ἀναφορά μὲ τὸ ἴδιο τὸ χέρι του: «Ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι τροχός, μπράβο του ὅποιος τὸν γυρίσει». Καὶ διατάξε νὰ τὴν ἐπιστρέψουν στὸν ἴδιο. Ὁ νέος στενοχωρήθηκε. Δὲν ἔλπιζε πὼς ἔτσι ἀμέσως στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου του, ἠδύρρισκε τέτοια ἐμπόδια. Κατόπι ὅμως ἀπὸ ὀριμότερη σκέψις, εἶπε στὸν ἑαυτὸ του:

— Ὁ κόσμος εἶναι τροχός, πρέπει νὰ τὸν γυρίσω. Ἐμπρὸς λοιπόν.

Καὶ προχωρώντας στὸ δρόμο του, βλέπει μπροστὰ του ἓνα γέρο ζητιάνο.

— Ἐρχεσαι, μπάρμπα, νὰ σὲ κάμω νὰ κερδίσῃς μερικὰ χρήματα χωρὶς πολὺν κόπο;

— Ἡ φυσιογνωμία σου, ἀφέντη, ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη.

— Ἐλα λοιπόν. Πᾶμε.

Ὁ ζητιάνος ἀκολουθῇ τὸν χαφὺς.

— Ποῦ θὰ πᾶμε; τὸν ρώτησε.

— Ἀκουσε. Θὰ πᾶμε στὸ Γεσούρ-παζάρ (*). Ἐκεῖ θὰ πῆς πὼς εἶμαι γιός σου κωφάλαος ἀπὸ γενετῆς.

(*) Ἀγορὰ δούλων, στὴν Πόλη. Σῶζεται ὡς σήμερα, μὰ δὲν πουλοῦνε πιά δούλους, ἐννοεῖται.

καὶ πὼς δὲν μπορεῖς πιά νὰ μὲ θρέψῃς καὶ ἀναγκάζεσαι νὰ μὲ πουλήσῃς. Ὅσα λεφτὰ πάρεις ἀπὸ τὸ πούλημα αὐτό, εἶναι δικά σου.

— Παράξενος ἄνθρωπος, σκέφτηκε ὁ γέρος.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πράξη αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτε τὸ παρὰ νόμον ἐκείνη τὴν ἐποχὴ κατὰ τὰ τουρκικὰ νόμιμα, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση. Πήγανε λοιπὸν στὴν ἀγορὰ, ποὺ πουλοῦσαν τοὺς δούλους, καὶ περίμεναν ἀγοραστή. Σὲ λίγο νὰ καὶ περᾷ ἀπ' ἐκεῖ ὁ Μέγας Βεζίρης. Ὁ νέος δούλος τοῦ χτύπησε στὸ μάτι. Ρωτᾷ τὸ γέρο καὶ μαθαίνει τὰ καθήκαστα. Κοιτάζει πὼς ἡ φυσιογνωμία τοῦ βωδοῦ εἶναι ἔξυπνη καὶ συμπαθητικὴ.

— Νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ χρειάζεται γιὰ θαλαμηπόλος, λέει μέσα του, δὲν μπορεῖ νὰ κοῦσῃ, μήτε νὰ μιλήσῃ καὶ κανένας φόβος δὲν ὑπάρχει νὰ προδώσῃ τὰ μυστικά μου καὶ τὼν φίλων μου.

Ἔτσι λοιπὸν ἀγοράζει τὸ νέο χαφὺς μετὰ τὴν ἰδέα πὼς παίρνει ἓναν κωφάλαο, καὶ τὸν κάνει θαλαμηπόλο.

Ὅταν ἦρθε τὸ Ραμαζάνι (*), οἱ γείτονες τοῦ Βεζίρη ἀκούσαν τὴ νύχτα μὲ κατὰπληξ ἀπὸ τὸ μικρὸ μινὰρ τοῦ ἰδωτικοῦ εὐκτηρίου του ἓνα μουεζίνι νὰ μελωδῇ ἄγγελικά. Καὶ τὸ πρῶτ' τὸν συγχαίρονταν καὶ τὸν ρωτοῦσαν, ποὺ τὸν βρῆκε τέτοιον καλόφωνον μουεζίνι.

— Παράξενος, εἶπε αὐτός: ἐγὼ δὲν ἔχω τέτοιον ἄνθρωπο.

— Καὶ ὅμως, Βεζίρη μου, ἀπὸ τὸ δικό σου παλάτι βγαίνει αὐτὴ ἡ ἄγγελικὴ μελωδία.

Ἐκείνη τὴν βραδυὰ, περασμένα μεσάνυχτα, ὁ Βεζίρης ἀκούει τῶντι ἀπὸ τὸ μινὰρ τοῦ ἑνὸς ὁμιλοῦ γιὰ ξεχωριστὴν σὲ λόγια καὶ σὲ μέλος. Παραμονεύει λοιπὸν ἀπὸ κάτω καὶ βλέπει σὲ λίγο νὰ βγαίῃ ὁ βωδὸς θαλαμηπόλος του!

— Ἐσὺ εἶσαι ποὺ ψάλλεις; τοῦ λέει μὲ ἀπορία.

— Εἰγώ, Βεζίρη μου.

— Καὶ δὲν εἶσαι βουδός;

— Ὁχι. Δὲν εἶμαι πιχ.

— Πὼς αὐτὸ τὸ παράδοξο;

— Στὴν ἀρχὴ τοῦ Ἀγίου Ραμαζανιοῦ ἦρθε στὸν ὕπνο μου ὁ προφήτης Μωχάμετ—εἰρήνη σ' αὐτόν—καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ καταπιῶ ἓνα βιθλιαράκι μὲ πράσινα φύλλα καὶ με χρυσὰ γράμματα. Κι' ἐγὼ τὸ κατὰ πιά μιλῶ, ἀκούω καὶ ξέρω ἀπ' ὅξω

(*) Ραμαζάν λέγεται ὁ μῆνας τοῦ θρησκευτικοῦ Μουσουλμανικοῦ ἔτους, ποὺ ὅλη μέρα νηστεύουν καὶ τὴ νύχτα καλοτρῶνε καὶ διασκεδάζουν.

ΚΑΛΟΘΥΜΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΘΥΜΗΤΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΥΜΟ ΤΟΥ

Ὅταν ἦμουν παιδί, περνοῦσε ἀπὸ τὴν γειτονιά μου κάθε μέρα, ἄλλοτε τὸ πρῶτ', καὶ ἄλλοτε τ' ἀπόγευμα ἓνας γέρος, ποὺ διαλαλοῦσε τὴν τέχνη του ἔτσι:

«Ὅσοποιος ἔχει βάζα τοῦ γλυκοῦ σπασμένα, γλόμπους τῆς λάμπας, ἀρχαῖα σπασμένα νὰ τὰ κολλήσω...» χωρὶς νὰ ξεκαθαρίζεται ἂν ἔλεγε κολλήσω ἢ κολλήσῃ.

Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἄκουγε γιὰ πρῶτ' ἄνθρωπο τὸν τρεμουλιάρικο καὶ ἀπὸς κωμικὸ τόνο τῆς φωνῆς τοῦ γέρου, θὰ γελοῦσε, μὰ ὅταν ἔδλεπε καὶ τὸν ἴδιο θὰ τὸν λυπότανε μετὰ τὴν καρδιά του, ὅπως ἔτυχε σὲ μένα.

Ἦταν πάνω-κάτω καμμιὰ ἐβδομήντα χρονῶν, μέτριος στὸ ἀνάστημα καὶ τόσο ἀδύνατος στὸ κορμί, ποὺ σ' ἔκανε νὰ νομίζῃς πὼς ἦταν ἓνας σκελετὸς ποὺ κρατιότανε μόνο ἀπ' τὸ πετσί του.

Τὰ ρούχα του ἔδειχναν πὼς δὲν ἦταν δικά του, καὶ θύμιζαν ἐκεῖνο ποὺ λέει ὁ κόσμος σὲ ὅμοια περίστασι πὼς «ὁ μακαρίτης ἦταν ἰδιότροπος».

Φοροῦσε ἓνα ζακέ ποὺ ἀπὸ τὴν πολυκαιρία ἦταν πρασινοκίτρινος, τὸ πανταλόνι του ἀπὸ ὑφασμα ριγωτό, ἔδειχνε πὼς κάποτε εἶχε χρῶμα γκριζωπὸ.

Τὰ παπούτσιά του σιδάλια, με λάστιχα στὰ πλάγια, τοῦ ἦταν τόσο μεγάλα ποὺ οἱ μύτες τους γύριζαν πρὸς τ' ἄπάνω, ὅπως τὰ τσαρούχια μετὰ τὶς φούντες.

Τὸ κεφάλι του τὸ σκέπαζε μ' ἓνα μεγάλο καὶ παλιὸ ἡμίψιλο ποὺ ἔμοιαζε μὲ ρεμπόμπλικο.

Τὸ βᾶδιμά του πάντοτε μικρὸ καὶ συρτό, καὶ ἀπὸ τὰ χρόνια, καὶ πρὸς πολὺ ἀπ' τὰ παπούτσιά του, ποὺ τὰ πόδια του δὲν μπορούσαν νὰ τὰ διευθύνουν.

Κάποιο ἀπόγευμα καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μας τὸν φώναξε ἡ μητέρα μου καὶ τοῦδειξε ἓνα βάζο τοῦ γλυκοῦ, ποὺ ἀπ' αὐτὸ εἶχε σπάσει ἓνα κομμάτι σὺν τρίγωνο, καὶ ἡ μιά του πλευρά, ἡ πρὸς πλάταιά, ἀρχίζε ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ βάζου καὶ ὅσο προχωροῦσε στὸ βάθος του στενεύε.

Τὸν ρώτησε ἂν διορθώνεται, καὶ σὺν τῇ βεβαίωσιν ὅτι κολλιέται καὶ δὲν θὰ φαίνεται διόλου πὼς εἶχε σπάσει, τὸν ἔμπασε μέσα στὴν ἀδελή καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα κἀθισμα.

Ἐκεῖνος τότε ζήτησε ἄλλο ἓνα καὶ ἔπᾶνω σ' αὐτὸ ἀκούμπησε τὸ πλεκτὸ καλαθάκι ποὺ εἶχε μέσα τὰ σύνεργά

του, καὶ αὐτὰ ἦταν μιὰ μικρὴ μποτίλια μετὰ γυάλινο βούλωμα, τέσσερα πινέλα μικρὰ καὶ μεγάλα καὶ μερικὰ κομμάτια παλιόπανα.

Πῆρε τότε ἀπὸ τῆς μητέρας μου τὰ χέρια τὸ σπασμένο βάζο, ἀνοίξε τὴν μποτιλίτσα ποὺ ἦταν γεμάτῃ ἀπ' ἓνα ὑγρὸ πηχτὸ σὰν μέλι, καὶ ἄχρωμο σὰν νερό, βούτηξε σ' αὐτὸ τὸ πινέλο ἀπ' τὰ πινέλα του, καὶ ἀφοῦ ἀλλεῖψε τὸ σπασμένο κομμάτι τοῦ βάζου, τὸ τοποθέτησε στὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε βγεῖ μετὰ τὸ σπάσιμο.

Ἦστερα μὲ ἓνα σπάγγο περιτύλιξε μιὰ-δυὸ φορές τὰ χεῖλια τοῦ βάζου, καὶ ἀφοῦ μὲ ἓνα πανί τοῦ σκούπισε τὴν κόλλα, εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἔτσι ὡς τὸ βράδυ. Τότε καὶ καυτὸ νερό νὰ τοῦ βάζαμε μέσα δὲν θὰ ξεκόλλαγε.

Ἐγὼ ποὺ μόλις εἶχα γυρίσει ἀπὸ τὸ ἀπογευματινὸ μάθημα τοῦ σχολείου, πρόσεξα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τί εἶχε κάνει ὁ γέρος, καὶ σὺν τελείωσιν τὸ κόλλημα καὶ τὸ σκούπισμα τοῦ βάζου, τὸ πῆρα ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ πιάνοντας τὸ κομμάτι ποὺ εἶχε κολλήσῃ γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶχε στερεωθεί, τὸ ξεκόλλησα ἄθελα μου.

Μ' ἔδειξε ποὺ εἶχα κάνει στενοχωρήθηκα πολὺ, καὶ ὁ μπάρμπα-Λάμπρος—αὐτὸ ἦταν τὸνομα τοῦ γεροτεχνίτη—τόσο θύμωσε ποὺ ἔγινε ἔξω φρενῶν. Τὸ πρόσωπο του ἀπὸ κινδύνο, ἀναψέ καὶ κοκκίνησε, καὶ ὅλο του τὸ κορμί ἔτρεμε σὰν φυλλοκάλυμνο ὅταν τὸ δέρνει ὁ ἄερας. Μὲ κοίταξε λίγες στιγμὲς μ' ἀγριεμμένα μάτια καὶ μοῦ εἶπε:

— Εἶσαι καὶ σὺ ἓνας σωστός διὰβολος ὅπως εἶναι τὰ παιδιά τοῦ σημερινοῦ καιροῦ, καὶ γυρίζοντας στὴν μητέρα μου τῆς εἶπε νευρικά:

— Δώσε μου τὸν κόπο μου νὰ φύγω. Ἐγὼ φταίω ποὺ μπήκα νὰ σοῦ κολλήσω τὸ βάζο, ἂν ἤξερα πὼς ἔχεις τέτοιο σκανδαλιάρικο παιδί δὲ θάμπαινα καθόλου!

Κι' ἐτοιμάστηκε νὰρπάξῃ τὸ καλαθάκι του καὶ νὰ φύγῃ.

Ἡ μητέρα μου ὅμως ποὺ ἦταν καλόβολη καὶ δὲ θύμωνε εὐκολα, τοῦ ἀπάντησε ἀτάραχα.

— Μὴν κάνεις ἔτσι, χριστιανέ μου, καὶ ξεσυνερίζεσαι τὸ παιδί, δὲν ἔπρεπε ἡ ζάχαρη στὸ νερό. Ἐναγκάσθηκε τὸ βάζο καὶ ἐγὼ νὰ σὲ πληρώσω γιὰ τὸν διπλό σου κόπο, ἂν ἔκανες λίγη ὑπομονὴ θάβλεπες πὼς θὰ τὸ μάλωνε. Νὰ θυμώνῃς ἔτσι μὲ τὸ παραμικρό, θὰ πάθῃς, γιατί καμμιὰ φορὰ θὰ σοῦ ἀνεθῇ τὸ αἷμα στὸ κεφάλι καὶ θὰ σοῦ φέρῃ συμφορά.

Ἦστερα γυρίζοντας σὲ μένα μὲ τράβηξε ἀπ' τ' αὐτὸ καὶ μοῦ εἶπε πὼς

για να μην πειράζω ε,τι δεν πρέπει, θάξιζε, κάθε φορά που θα τζοκανα, να μου τρυπούσε με μια καρφίτσα τα χέρια μου ως που να τρέξουν αλματα, κι ενώ τ'όλεγε, πήρε μια στο χέρι της και μ' αυτή τρύπησε τα δικά μου από μια φορά μόνο το καθένα.

Ο γέρος, σάν άκουσε τα ήσυχα λόγια της μητέρας μου και το μάλλωμά της σέ μένα, κάθισε και ξανακόλλησε το σπασμένο κομμάτι στο βάζο, και καθώς το έδωσε τούτη τη φορά στα χέρια της μητέρας μου, είδαμε να χνοπανιάζει το πρόσωπό του και να πέφτη από το κάθισμά του κάτω στις πλάκες της αυλής μας: ο δύστυχος είχε λιγοθυμίσει.

Εγώ έβαλα τις φωνές και τα κλάμματα, γιατί ως τότε δεν είχα ιδεί άνθρωπο να λιγοθυμάει και νόμιζα πως ο γέρος πέθανε.

Η μητέρα μου τον ανασήκωσε, του έτριψε με κολώνια τα μηνίγγια και τα χέρια, και τέν συνέφερε.

Τήν ευχαρίστησε με θερμά λόγια ο γέρος, και έπειτα μάς ξομολόγηθηκε πως του είχε έρθει λιγοψυχία, γιατί από το πρωί εκείνης της ημέρας βγήκε στη γύρα του θεονήσιος, με την έλπιδα, πως από κάτι που θα κολλούσε θα παίρνε λίγα λεπτά για να φάει λίγο ψωμί.

Η μητέρα μου έτρεξε άμέσως και τούφερε ένα ποτηράκι κονιάκ, του έψησε καφέ, του τόν κένωσε σέ μια μεγάλη κούπα, βάζοντας στο πιατέλο δυο φέτες ψωμί, και του τόν έδωσε να τόν πιει.

Αφού τόν ήπια και συνεφέρθηκε για καλά, άρχισε με γλυκόλογα να εύχεται να δώσει ο Θεός στο σπίτι μας όλα τα καλά του κόσμου.

Εδώ η μητέρα μου τόν γλυκομάλλωσε πως δεν κάνει καλά να θυμώνει όπως θυμωσε πριν.

Ακούοντάς την, εκείνος βαρυαναστέναξε και μάς είπε:

— Άχ! τί μεγάλο κακό που κά-

νει στον άνθρωπο ο θυμός! έμένα αυτός με χαντάκωσε, δε χάρηκα τα καλά που έχει ή οικογένεια κι έμεινα ακόμη ξένος κι απόξενος από συγγενείς και φίλους.

«Είχα κι' εγώ μια φορά παντοπωλείο με πολύ και διαλεχτό πράγμα: μα για να θυμώνω με το παραμικρό, έχασα την πελατεία μου και λίγο-λίγο ξέπεσα και κατάντησα εκεί που είμαι σήμερα, περιμένοντας να ζήσω με το να κολλάω σπασμένα.

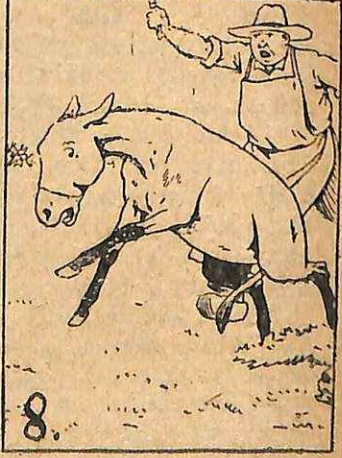
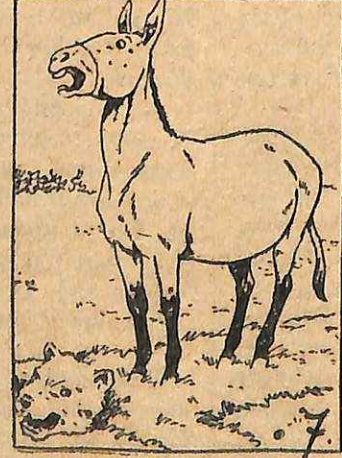
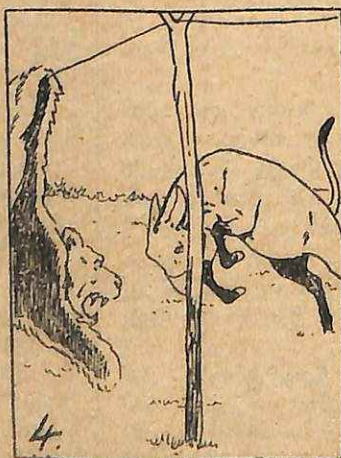
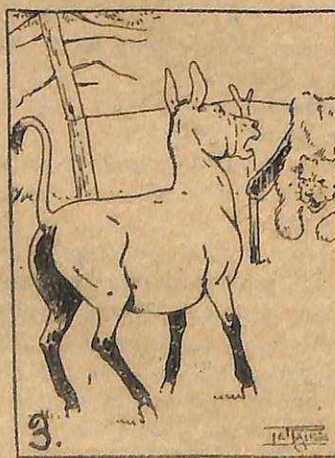
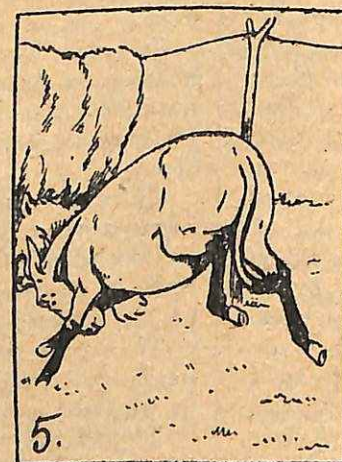
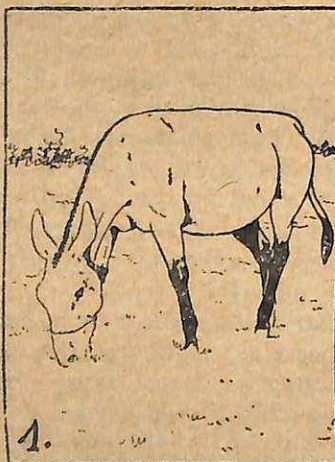
Το έλάττωμα του θυμού δε μπορεί να το ξεφορτωθώ από πάνω μου γιατί δεν το πολέμησα όπως έπρεπε από νέος. Σ' αυτό έφταιξε κι' η άγραμματοσύνη μου, που είναι ένα μεγάλο εμπόδιο στην πρόοδο του ανθρώπου, και δεν του δίνει τα εφόδια να βάλει χαλινά στα νεύρα του, που τόν κρατούν δεμένο σκλάβο κάτω από την τυραννία του θυμού.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΜΙΑ ΕΥΚΟΛΗ ΝΙΚΗ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 8 ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο κύρ-Μέντιος βόσκει.—2. Έκει κοντά, μια καμαριέρα απλώνει την προβιά του λιονταριού που στρώνουν για χαλί, να την ξεσκονίσουν.—3. «Μπρέ! τ' είν' αυτό!»—4. «Στάσου τώρα να σου δείξω!»—5. Η νίκη είναι εύκολη.—6. Με δυο-τρεις κουτελιές, η προβιά πέφτει κάτω.—7. Κι' ο νικητής την πατεί και γκαρίζει δυνατά για τη νίκη του.—8. Άλλά τρέχει ο άφηντικός του και... του δίνει το βραβείο.

(Ανεκρινώθη από τόν 'Ολιβιέρο Κρέμπελλ)

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΥΔΟΧΙΕ DUPERIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κι' ο κ. Μόρρις συμπέρανε:

— Άλλά το καθήκον μου είναι να την ευκολύνω ώστε να πραγματοποιήσει τις επιθυμίες της. Λοιπόν, μίς Μάκ-Γκουϊρ, είμαι εδώ γ' α να σ' άσ' υπηρετήσω, και με την βοήθεια των καλών μας φίλων, πιστεύω πως θα κατορθώσουμε να σ' άς ευχαριστήσουμε.

Κι' εγώ θα κάνω ε,τι μπορώ,είπε η μίς Μάργκαρετ. Τό κορίτσι αυτό έχει κερδίσει την αγάπη μου και θα είμαι πολύ ευχαριστημένη αν πραγματοποιηθούν τα όνειρά της, που δείχνουν την καλосύνη της καρδιάς της.

Είμαι έντελώς σύμφωνος μαζί σου, Μάργκαρετ, είπε ο Ριχάρδος.

Ο κυρία Βάν-Κούρτ δεν μίλησε, μα η έκφραση του προσώπου της έδειχνε φανερά πως βρισκόταν με το μέρος των παιδιών της.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, η μίς Ράϊαν από ευγένεια είχε εξαφανιστεί, αφήνοντας μόνους τους επισκέπτες, για να συζητήσουν μεταξύ τους για την αγορά του σπιτιού.

Εκείνη τη στιγμή ξαναγύρισε.

— Έ, πως σ' άς φάνηκε το σπίτι; ρώτησε.

Είναι πολύ όμορφο, είπε η μίς Βάν-Κούρτ, και πολύ γρήγορα θα σ' άς παραγγείλουμε τί αποφασίσουμε.

Και η Μπέττυ με την συνοδεία της ανέβηκαν πάλι στάμαξι για να γυρίσουν στις κυρίες Βάν-Κούρτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Μια εβδομάδα στη Νέα Υόρκη

Οι νόμοι είναι στήληθια πολύ ευεργετικοί για τους ανθρώπους και κανείς δεν ξέρει τί θα γινόμαστε αν δεν υπήρχαν αυτοί. Άποτελούν όμως ένα σύστημα εξαιρετικά πολύπλοκο και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Γι' αυτό τόν λόγο δεν θα άναφέρουμε όλες τις ενέργειες που έγιναν για να πάρη η Μπέττυ τήν κληρονομία της στα χέρια της. Άφού αυτή που ενδιαφερόταν περισσότερο από κάθε άλλον, δεν κατάλαβε ποτέ της τίποτε, είναι όλοένα περιττό να σπάσουμε έμετες το κεφάλι μας για να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε πε-

ρισσότερα άπ' τήν ίδια. Ύστερα από ποιές διαδικασίες άναγνωρίστηκαν τα δικαιώματά της επάνω στην περιουσία του παππού της; Πώς διορίστηκε κηδεμών της ο Ριχάρδος Βάν-Κούρτ; Άυτά δεν μάς ενδιαφέρουν. Έκείνο που πρέπει να ξέρουμε, είναι ότι σέ λίγον καιρό όλα τα ζητήματα είχαν κανονισθεί, πως όλοι ήταν ευριστημένοι, και πως οι πιο στενοί δεσμοί ένωναν τήν οικογένεια Βάν-Κούρτ με τήν μικρή όρφανή. Η Μάργκαρετ και η μητέρα της τήν είχαν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Καληνύχτα!

σάν παιδί τους, κι' αν ο Ριχάρδος τήν πειράζε κάπου-κάπου, αυτό δεν έμπόδιζε να είναι καλοί φίλοι.

Έτσι, μια μέρα, καθώς η Μπέττυ γύριζε στο σπίτι από ένα περίπατο που είχε κάνει με τήν μίς Μάργκαρετ, έτυχε να συναντήσει στη βεράντα τόν Ριχάρδο. Μόλις τόν αντίκρυσε, κοκκίνησε, γιατί μ' όλο που είχε άρχισει να συνειθίζει στα πειράγματά του, ωστόσο τα φοβόταν ακόμη. Εκείνος τήν άρχισε άμέσως:

— Λοιπόν, παπαγαλάκι, τής είχα δώσει αυτό το παρτσούκι έξαίτιας της αγάπης που έδειχνε η Μπέττυ για τα παρδαλά χρώματα, παρ' όλο που τώρα δεν τολμούσε να δείξη τήν αγάπη της αυτήν—λοιπόν, τί θα έλεγες, αν σου κατάδρεχα τό

όμορφο τριανταφυλλί φουστάνι σου με τούτον έδω τόν σωλήνα του καταδρέγματος;

Και με το μάτι του έδειξε τόν σωλήνα που βρισκόταν λίγα βήματα παρακάτω, επάνω στο γρασίδι.

Η Μπέττυ έμεινε για μια στιγμή άναυδη, δεν άργησε όμως να συνέλθη.

— Έ; έκανε πάλι ο Ριχάρδος. Τί θα έλεγες;

— Θα έλεγα ε,τι, αφού είστε ο κηδεμών μου, δεν θα θέλετε παρά μόνάχα το καλό μου, κι' έτσι αν μου κάνετε μια ψυχρολουσία, πάει να πη ότι θα τήν είχα ανάγκη.

— Όμορφα τα είπες, Μπέττυ! έκανε ο Ριχάρδος γελώντας με όλη του τήν

καρδιά. Δεν τα χάνεις εύκολα, καθώς βλέπω! Έχεις δίκιο. Σάν κηδεμών και σ' ά φίλος σου δεν θέλω πάντα παρά το καλό σου. Άλλά γιατί δεν φοράς τήν κόκκινη γραβάτα σου,παπαγαλάκι μου; Άυτή που φορούσες τήν πρώτη φορά όταν σέ γνωρίσαμε και που σου πήγαινε τόσο όμορφα;...

Όσο όμως κι' αν επέμενε ο Ριχάρδος, η Μπέττυ δεν ξαναφόρεσε ποτέ της τήν όμορφή της γραβάτα. Λίγον καιρό άργότερα, όταν πήρε τή Βιργινία στην υπηρεσία της, τής τη χάρισε, ίσως κιόλας για να έχη τήν ευχαρίστηση να τή θαυμάζει κάπου-κάπου.

Τό σπίτι των Στίλφορντ είχε αγοράσει και το πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνουν, ήταν να το επιπλώσουν.

— Πρέπει να πάμε στη

Νέα Υόρκη για να αγοράσουμε ε,τι χρειάζεται, είπε η κυρία Βάν-Κούρτ. Στο Γκρήμπορου δεν θα μπορέσουμε να βρούμε τίποτε.

— Έχετε δίκιο, μαμά, συμφώνησε ο Ριχάρδος, αλλά δεν φθάνει βέβαια μια μέρα για να ψωνίσω κανείς όλα τα έπιπλα που χρειάζονται για ένα μεγάλο σπίτι. Πρέπει να λογαριάσει κανείς μια όλόκληρη εβδομάδα. Θα έρθω μαζί σας, αν τόν επιτρέψετε. Πρώτα γιατί γνωρίζω καλά τήν πόλη και τα μαγαζιά της, και ύστερα, γιατί σάν κηδεμών της μίς Μάκ-Γκουϊρ, πρέπει να επιστατήσω σέ όλα τα ψώνια.

— Δεν έχεις εμπιστοσύνη σέ μάς; ρώτησε ειρωνικά η Μάργκαρετ.

— Και βέβαια έχω. Άλλά θα μου

χάγη γούστο να ιδώ πώς θα τὰ χάση ή Μπέττυ μπροστά σε όλα τὰ θαυμάσια και αξιοπερίεργα της Νέας Υόρκης. Έχεις ξαναπάει στη Νέα Υόρκη, παπαγαλάκι;

— Όχι, κύριε, έκανε ή Μπέττυ με κάποια δειλία.

— Λοιπόν θα σου τή γνωρίσω. Θα έρχεσαι και σὺ μαζί μας, Μάργκαρετ.

— Ρώτησε καλύτερα τή Μπέττυ αν με θέλει, απάντησε εκείνη χαμογελώντας.

— Ω, και πώς μπορώ νὰ πάω πουθενά χωρὶς νὰ εἶναι κι' ή μὲς Μάργκαρετ μαζί; Έκανε ζωηρά ή μικρούλα. Χωρὶς αὐτήν δὲν μπορῶ οὔτε στιγμή νὰ κἀνω!

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ κολακευτικὸ γιὰ μᾶς τοὺς δυό, έκανε εὐθυμὰ ὁ Ριχάρδος γυρίζοντας πρὸς τή μητέρα του.

— Ἐγὼ δὲ ζηλεύω, εἶπε ή κυρία Βάν-Κούρτ.

— Οὔτε ἐγώ, δήλωσε ὁ Ριχάρδος. Δὲ ζητῶ τή μεγαλύτερη θέση στὴν καρδιά τοῦ παπαγαλάκι μας. Μὲ φθάνει μιὰ μικρή.

Και με τὰ λόγια αὐτὰ ἔδωσε τὸ χέρι του στὸ κοριτσάκι, πὺ ἔδωσε θαρρετὰ μέσα τὸ δικό του.

— Σύμφωνα λοιπόν, ξαναεἶπε ὁ Ριχάρδος. Θὰ πάμε νὰ περάσουμε μιὰ ἑβδομάδα, μιὰ δλόκληρη ἑβδομάδα στὴ Νέα Υόρκη, παπαγαλάκι, κι' αν δὲν έχει κανεὶς ἀντίρρηση, θὰ ξεκινήσουμε μεθαύριο.

Ἀντίρρηση δὲν εἶχε κανένας.

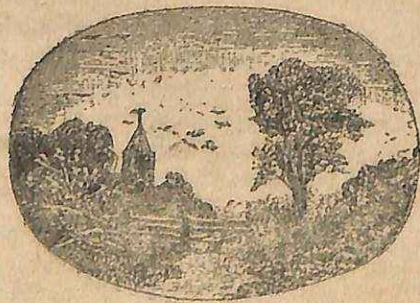
Ἡ ἐπομένη ἀφιέρωθηκε δλόκληρη στὶς προετοιμασίες γιὰ τὸ ταξίδι και τὸ βράδυ κάθισαν και κατέστρωσαν τὸ πρόγραμμα τῆς διαμονῆς τους στὴ Νέα Υόρκη.

— Και τώρα, εἶπε ή κυρία Βάν-Κούρτ, εἴταν κανονίσθηκαν όλα τὰ ζητήματα, πῆγαινε γρήγορα, Μπέττυ, νὰ κοιμηθῆς. Ἡ ὥρα πέρασε, θὰ νύσταξες...

Μέσα στὶς δυὸ ἑβδομάδες πὺ πέ-
ρασαν ἀπ' τὴν ἡμέρα πὺ ή μικρὴ Μπέττυ εἶχε φύγει ἀπὸ τῆς κυρίας Τούκερ, οἱ τρόποι τῆς εἶχαν ἀλλάξει πολὺ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΚΟΜΑ ἓνα σωματεῖο μέ-
σα στὰ τόσα τῶν Ἀθηνῶν:
«Οἱ φίλοι τῆς Πτηνοτρο-
φίας και Κοινωνοτροφίας».

Σκοπὸς του «νὰ διαδῶση κυρίως τὸ
κουνέλι στὰ χωριά μας» και νὰ κάμῃ
γνωστὰ «τὶς ἀρετὲς και τὰ πλεονε-
κτῆματα» αὐτοῦ τοῦ ζώου στοὺς κα-
τοίκους τῶν πόλεων. Ἀλλὰ ποιὲς εἶ-
ναι τάχα οἱ ἀρετὲς, και ποιά τὰ πλεο-
νεκτῆματα τοῦ κουνελίου; Ἡ ὁμορ-
φία του; ή χάρη του, ή ἐξυπνάδα
του, ή ἡμερότης του, ή ἀγάπη του
ἴσως στὸν ἄνθρωπο και στὸ σπιτί; Ἀ,
μπά! γι' αὐτὰ οἱ «φίλοι» του ἀδια-
φοροῦν. Θέλουν νὰ γνωρίσουν και νὰ
διαδώσουν τὸ κουνέλι μόνο ὡς...
τρόφιμο. Νὰ τὸ σφάζουμε, νὰ τὸ μα-
γειρεύουμε και νὰ τὸ τρώμε. Οἱ ἀρε-
τὲς λοιπὸν και τὰ πλεονεκτῆματα πὺ
ἀκοῦτε, δὲν εἶναι παρὰ ή νοστιμάδα
του, ή φτήνεια του κι' ή καταπλη-
κτικὴ του πολυγονία. Ἀποτελεῖ τρο-
φὴ «γευστικὴ, ὑγιεινὴ, οἰκονομικὴ».

Μπορεῖ νὰ πλουτίξῃ τὸ χωριάτη πὺ
θὰ τὸ τρέφῃ με τὸ τίποτα, θὰ τὸ πολ-
λαπλασιάξῃ εὐκολώτατα και θὰ τὸ
πουλᾷ στὴν πόλιν ζωντανὸ ή σφαγ-
μένο. Καὶ στὸ τραπέζι τοῦ κατοίκου
τῆς πόλιν μπορεῖ νὰ προσθέτῃ ἀκό-
μα ἓνα «πιάτο», ἀγνωστο ὡς τώρα—
γιατὶ ἀπ' ὅλους τοὺς εὐρωπαϊκοὺς
λαοὺς, λέει ή προκήρυξη τῶν «Φί-
λων», μόνο ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες δὲν
τρώμε τὸ κουνέλι—ἓνα «πιάτο» πὺ
νὰ τὸ τρῶς και νὰ γλείφῃς και τὰ δά-
χτυλά σου. Καὶ γιὰ νὰ μᾶς τὸ δείξῃ
ἐμπράκτως, τὸ Σωματεῖο μᾶς προ-
σκάλεσε τὴν περασμένη Τετάρτη νὰ
γευθοῦμε τὸ «Πιάτο τοῦ Κουνελίου»,
πὺ τὸ εἶχαν μαγειρέψῃ πολλὲς κυ-
ρίες τῆς ἀριστοκρατίας μας, στὶς ἀρι-
στοκρατικὲς σάλες τῆς «Φιλίππου
Ἐνώσεως», «τὴν ὥρα τῆς μαστίχας»,
6 1/2 μ. μ. Θὰ μᾶς ἔδιναν δηλαδὴ ἓνα
δρεκτικὸ κι' ἓνα μεζὲ κουνέλι, γιὰ νὰ
ἰδοῦμε τί «γευστικὴ» εἶναι ή ἀγνω-
στὴ μας τροφή, και τὶς σχετικὲς πλη-
ροφορίες, ὑποθέτω, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἐ-
πίσης και πόσο ὑγιεινὴ και οἰκονο-
μικὴ εἶναι.

Δὲν εὐκαιρήσα νὰ πάω, ἐπομένως
δὲν ξέρω τί λογὴς ἦταν τὸ κουνέλι
πὺ τὸ μαγειρέψαν γιὰ προπαγάνδα.
Θυμοῦμαι ὅμως, πὺς ὅσες φορὲς ἔ-
τυχε νὰ δοκιμάσω—στὴν πατρίδα μου
π: χ: ὅπου πολλὲς λαϊκὲς οἰκογέ-
νεις ἔτρεφαν, ἔτρωγαν και πουλοῦ-
σαν κουνέλια—μοῦ φάνηκε πολὺ ἄ-
γοςτο, σὰ μιὰ... παρῳδία λαγοῦ, πὺ

αὐτὸς εἶναι ἀλήθεια γευστικώτατος. Ἦ-
σως γιὰτὶ δὲ θάταν μαγειρεμένο ὅπως
πρέπει. Ἀλλὰ θυμοῦμαι και τὴν ἐν-
τύπωση πὺ μοῦ ἔκαναν τότε τὰ κου-
νέλια, ὅταν τὰ ἔβλεπα καμμιὰ φορὰ σ'
ἐκείνες τὶς λαϊκὲς αὐλὲς ή στὰ ἱσό-
γεια σπιτάκια, πὺ γιὰ πᾶντωμα εἶ-
χαν χῶμα πατικωμένο. Ὡρισμένως
προτιμοῦσα νὰ τὰ βλέπω παρὰ νὰ τὰ
τρώω. Καὶ προπάντων ὅταν ἔτρωγαν
ἐκείνα τὸ μαρουλόφυλλό τους ή τὸ λα-
χανόφυλλο. Τὶ εὐκίνησά στόματος,
μύτης, αὐτιῶν!.. Τὶ ὠραία κοκκινω-
πὰ ματάκια, τί χαριτωμένη μουρί-
τσα, τί νόστιμα κινήματα και τί
κωμικὰ τρεξίματα, πάντα σχεδὸν ἀπὸ
ἓνα υπερβολικὸ και μάταιο φόβο!..
Καμμιὰ φορὰ ἔπικνα κανένα. Μὰ στὰ
χέρια μου, ή καρδούλα του χτυποῦ-
σε τόσο δυνατὰ, και τὰ μάτια του
με κοίταζαν τόσο φοβισμένα κι' ἐκε-
τευτικά, πὺ τὸ λυπόμουν και τᾶφιν
ἀμέσως. Χωρὶς ἄλλο, τὸ κουνέλι εἶν'
ἓνα ἀπὸ τὰ πὺς ὁμορφα και συμπα-
θητικὰ ζώακια. Καὶ δικαιολόγησα
πολὺ τὴν ἀγανάκτηση τοῦ σεβαστοῦ
μας φίλου κ. Καμπούρογλου, ὅταν
τὸν ρώτησα τίς προάλλες αν θὰ πάῃ
στὸ «πιάτο τοῦ κουνελίου»:

— Ἐγὼ; φώναξε ἔγὼ νὰ συμπρά-
ξω σ' αὐτὸ τὸ ἀνοσιούρηγμα; Καὶ νὰ
συλλογιέμαι πὺς τὸ κάνουν κυρίες!
Μὰ δὲν εἶδαν λοιπὸν ποτέ τους κου-
νέλι... ζωντανὸ; Τὶ σκληρότης νὰ
θέλουν τώρα νὰ μᾶς μάθουν νὰ τὸ
σφάζουμε γιὰ νὰ τὸ τρώμε!.. Τὸ
κουνέλι νὰ μᾶς τὸ δίνουν στὸ πιάτο.
Γιὰ φαντάσου!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς ἀπ' ὅλα τὰ
ζῶα... ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ σκλη-
ρότερο. Κι' ὁ ἀντράς ἐπίσης κι' ή
γυναίκα. Πόσα ἄλλα ζώακια, ὁμορ-
φα και συμπαθητικὰ σὰν τὸ κουνέλι,
δὲν τὰ θέλει παρὰ μόνο στὸ πιάτο!
Ἀπὸ τὸ ἀνράκι ὡς τὸ περιστέρι...
Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ἀφοῦ ή φυτοφα-
γία ἀποδείχθηκε «ἀνεπαρκὴς» γιὰ
τὴν τέλεια θρέψη τοῦ ἀνθρώπου, πὺ
ἀπὸ φυσικὸ του εἶναι «καὶ φυτοφά-
γος και σαρκοβόρος», τὰ καίμένα τὰ
ζῶα, ὅσα τὰ βρίσκει «εὐγευστα και
ὑγιεινά», χρωστοῦν νὰ τὸν τρέφουν.
Κι' αν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶναι πραγ-
ματικὸς και τὸ κουνέλι, ή ὁμορφιά
του κι' ή χάρη του δὲν φτάνουν βέ-
βαια γιὰ νὰ τὸ σώσουν. Θὰ σφάζε-
ται κι' αὐτὸ και θὰ μαγειρεύεται ὅπως
τάλλα. Γιὰ νὰ τὴ γλύτωνα, ἔπρεπε
κι' αὐτὸ νάχῃ τὸ ἄθλιο κρέας τοῦ
σκύλου και τῆς γάτας—τῶν χαριτω-
μένων, τῶν ἀγαπητῶν μὰ και τυχε-
ρῶν αὐτῶν ζῶων, πὺ μόνο στὴν
πεῖνα μιᾶς πολιορκίας ἀποφασίζει ὁ
ἄνθρωπος νὰ τὰ κάμῃ «πιάτο»...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΞΕΡΩ ΜΙΑ ΒΡΥΣΟΥΛΑ...

Ξέρω μιὰ βρυσούλα πὺ δροσάτῃ στὰ-
[ξεί,
Πὺ γλυκὰ δακρύζει με κρυσταλλοῦντι,
Ξέρω μιὰ βρυσούλα πὺ ἀπαλὰ στενάχει
Ντροπαλὰ κρυμμένη στὴν παχιά τή
[φτέρη.

Ξέρω μιὰ βρυσούλα στοργικὰ πὺ δίνει
Τὸ γλυκὸ νεράκι γιὰ τὸ διψασμένο,
Γιὰ πούλι τοῦ λόγγου, γιὰ βουνίσιο ἀ-
[γρίμι,
Στὸ κρυφὸ βραχάκι τὸ νεροσιτισμένο.

Ξέρω μιὰ βρυσούλα πὺ ὅταν σβύσῃ ή
[μέρα
Πὺ γλυκὸ τραγοῦδι κάνει στὸ σκοτὶδι
Μὲ τοῦ τσοπανάνκου τή γλυκεῖα φλο-
[γέρα
Πὺ ῥθε νὰ πύτῃ τὸ λευκὸ κοπάδι.
Τζιτζικί

Η ΑΝΟΙΞΗ

Μιὰ ἀνοιξὴ ἀνθοστόλιστῃ βασιλεύει.
Ὁ οὐρανὸς ἀπλώνει τὸ γαλάζιο ὄθλο
του, διαφανή, αἰθέριο, ἀγνὸ. Τὰ δρο-
σερὰ ρυάκια κυλοῦν τὰ καθάρια νερά
τους χαϊδεύοντας τ' ἀγριολουλούδα,
τὰ πετραδάκια και τὴ βελουδένια γλῶ-
πὺ συναντοῦν.

Τὰ πουλιά τονίζουν τὰ τραγοῦδια
τους πάνω στὰ κλαδιά τῆς ἔλεμονιάς.
Οἱ πολύχρωμες πεταλούδες πηδοῦν ἔ-
δω κι' ἐκεῖ, τοῖς ἑργατικὲς μέλισσες ἔα-
νάρχισαν τὴ δουλειά τους και τρέχουν
ἀκούραστες ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι,
ρουφώντας τὸ χυμὸ.

Ἀπὸ κάθε γωνιά ἀνεβαίνει και μιὰ
μεθυστικὴ εὐωδία! Τὰ τριαντάφυλλα
κι' οἱ κρίνοι ἀνοίγουν περὶφρανα τὰ
πέταλά τους, ὁ ταπεινὸς μενεξές, ή κί-
τρινη γαζία, τὸ λευκὸ ἀγιδόκλημα, ἀν-
θίζουν κι' αὐτὰ. Ἀνθίζουν ὅλα μαζί
γιατὶ εἶναι ή ἐποχὴ τους.

Γυρίζω ἀπ' τὴ μιὰ μεριά τὰ μάτια
μου και βλέπω τὴν ἀπέραντη θάλασσα
πὺ ἀπλώνεται περὶφρανη μπροστά μου
μ' ἓνα μεγάλο καράβι πὺ φεύγει γιὰ
ταξίδι. Ὁ λαμπρὸς ἀνοιξιάτικος ἥλιος
πὺ καθρεφτίζεται στὰ νερά της τὴν
κάνει νὰ λάμψῃ σὰν λὲς και χίλια δια-
μάντια ἔχουν ρίξει πάνω της.

Καὶ γυρίζω τὴ ματιά μου ἀπ' τ' ἄλ-
λο μέρος. Ἀπ' ἐκεῖ φαίνονται οἱ ἀ-
γροὶ πράσινοι-πράσινοι ἀπ' τὸ σπαρμέ-
νο σιτάρι. Τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι πὺ περ-
νᾷ ἀνάμεσα στὰ στάχια, φαίνεται σὰ
νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ κάτι, γιὰτὶ ἀκούγεται
ἓνας ψιθυρισμὸς κι' αὐτὰ ἀνεβοκατε-
βάξουν τὰ κεφάλια τους σὰ νὰ τοῦ ἀ-
παντοῦν. Καὶ τότε ὅλη ή πράσινη ἔ-
κταση μοιάζει με τὴν ἐπιφάνεια τῆς
θάλασσας ὅταν ὁ μπάτης τῆς ρυτιδώνει.

Πὺ μακριὰ ἀκόμη κι' ὅσο φτάνει ή
ματιά τ' ἀνθρώπου φαίνεται ἔν' ἀπέ-
ραντο χαλὶ. Εἶναι τὸ λειβάδι με τὴν
καινούργια φορεσιά του, με φόντο πρά-
σινο κι' ἀπάνω σκορπισμένα λογιῶν
λουλούδια. Μιὰ παπαρούνα με
τὸ καινούργιο κόκκινο φέσι της και με
τὴ μαύρη φούντα κουνιέται λιγερὴ στὸ
κάθε μικρὸ φύσημα. Τὸ μικρούλι χα-
μόμηλο προβάλλει κι' αὐτὸ θαρρετὰ
τὸ κεφάλαι του μὲς ἀπ' τὴν πρασι-
νάδα. Ἀνεμώνες στὴ ρίζα ἐνὸς δέν-

τρου ή κοντὰ σὲ μιὰ πέτρα φυτρώνουν
Μαργαρίτες ἄσπρες κίτρινες κι' ἄλλα
ἀγριολουλούδα συμπληρώνουν τὸ στό-
λισμα τοῦ λιβαδιοῦ. Ὅλα πὰ ἀποφά-
σισαν νὰ ἐτοιμαστοῦν γιὰ τὴ βασιλίσ-
σα Ἀνοιξή, ἀφοῦ ἔδω και τόσον καιρὸ
εἶναι ἔτοιμη και τὴν προσμένει ή βια-
στικὴ πάντα ἀμυγδαλιά.

Μέσ' στὰ περιβόλια ἀντηχοῦν τὰ
τραγοῦδια... και βλέπει κανεὶς ὅλους,
νέους και γέροντες, με τὸ γέλιο στὸ στό-
μα και με τὴ χαρὰ νὰ λάμψῃ στὰ μάτια.
Ἀς εἰσαι εὐλογημένη, ὦ! ἀνοιξὴ ἔ-
σὺ πὺ πάντα ἔρχεσαι νὰ διώξῃς τὶς
βροχές, τὶς θύελλες, τὰ μελαγχολικὰ
μολυβένια σύννεφα τ' ἀγρίου χειμῶνα.
Ἐσὺ πὺ ἔρχεσαι στολισμένη με λου-
λούδα και περὶφρανα ἀπὸ παντοῦ διώχνον-
τας τὴ μελαγχολία και σκορπώντας τὴ
χαρὰ, ἄς εἰσαι εὐλογημένη!

Σφιγξ

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Μόλις εἶχαμε τελειώσει και τὸν
τελευταῖο διαγωνισμὸ τοῦ δευτέρου ἑ-
ξαμήνου. Ἀχ, τί βάρος ἔβγαίνε ἀπ' τὸ
στήθος μας!

Οἱ κ.κ. καθηγηταί μας εἶχαν ὑπο-
σχεθεῖ ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ πάμε ἐκ-
δρομὴ.

Ἐκδρομὴ εἶναι τ' ὄνειρό μου: τί
τρέλλες θὰ κάνω και τί παιχνίδια! Ἐ-
τοιμαστήκαμε ἀπὸ βραδυνὸν και τὸ πρωτὶ
τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν σκάσει ἀκόμη ὁ
ἥλιος ξεκινήσαμε με τ' αὐτοκίνητά μας
ἔχοντας σύντροφον τὸ πρωτὶ ἀεράκι
πὺ μᾶς χαϊδεύε ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ.

Καθὼς προχωρούσαμε, ὁλοτρογυρα
και πέρα ἀπλώνονταν βελουδένια ή
πράσινη γλῶν, κεντημένη με τὸ χρυ-
σάφι τῆς μαργαρίτας και με τ' ἀστρα-
φτερὰ διαμάντια τῆς δρόσου.

Ἀστράφτουν κι' οἱ διαμαντένιες στα-
λαματιὲς κρεμασμένες στ' ἀκρόφυλλα
τῶν δέντρων, ἔτοιμες νὰ πέσουν ἀπ'
τῆς αὔρας τὸ κούνημα και νὰ χυθοῦν
στὴ γλῶν, σκορπώντας μιὰ ὄψη φωτο-
βολή.

Ὅταν φθάσαμε βάλανε τὰ πράγ-
ματά μας ἀπὸ κάτω ἀπ' τὶς σκιὰς τῶν
δέντρων κι' ἀρχίσαμε τὶς τρέλλες μας
και παιχνίδια. Καὶ κάπου-κάπου ἀνοί-
γαμε τὶς βαλιτσόλες μας και βάζαμε
ἀπὸ μιὰ μπουκιά στὸ στόμα μας και
πάλι ἀρχίζαμε τὰ παιχνίδια.

Μιὰ σφυρίξια ἔξαφνα ἀκούστηκε
ὅλες βοῆθῃκαμε πάλι στ' αὐτοκίνητα.
Κοίμα πὺ πέρασε τόσο γρήγορα αὐ-
τὴ ή χαρούμενη μέρα.

Περνώντας τώρα ἀπ' ἄλλο μέρος εἶ-
δαμε πὰ πλάγια ἐνὸς μικρούλιου βου-
νοῦ ἓνα τσοπανάνκο πὺ κατέβαζε τὰ
λίγα πρόβατά του ἀπ' τὴ βοσκή, σὰ
βοάδιασε. Κι' οἱ φωνὲς του συνοδεύον-
ταν με τὰ βελάματα τῶν γιδιών πὺ
ἀχόρταγα ζητώντας και στὸ δρόμο τρο-
φή, πηδοῦσαν ἔδω κι' ἐκεῖ. Τ' αὐτοκί-
νητα ὁλοένα ὅπως προχωροῦσαν και
κόντευε νὰ φθάσουμε. Τώρα τὴν ἀπέ-
ραντῃ ἡσυχία κόβει μόνον ὁ ψίθυρος
τῶν ἐλφῶν ή βοῇ τῶν λίγων ὀπορο-
φόρων δέντρων, ὅπου συνώδευαν τὰ
τραγοῦδια τῶν ἀηδονίδων και τὶς χαρού-
μενες φωνὲς μας.

Μὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, τέλος φθά-

σαμε και γιὰ τελευταία φορὰ ἀπο-
χαιρέτησα τοὺς καθηγητάς μου και
τὶς πολυαγαπημένες μου συμμαθήτριες.
Ποιὸς ξέρει αν θὰ τὶς ξαναβλέπω στὸ
διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Καὶ με τὸν ἀποχαριετισμὸ ὅλων μ'
ἓνα δάκρυ στὸ πρόσωπό μου, και πόλι
φώναξα «ἀντίο!».

Ἱέρεια τοῦ Πόνου

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Αὔριο ὁ Τοτὸς ἔχει τὰ γενεθλιά του.
Κλείνει τὰ ὀκτώ του χρόνια. Καὶ θὰ
εἶναι πὰ σωστὸς ἀνδρούλης.

Καθισμένος τώρα δίπλα στὴ σβυστή
φωτὰ σπάζει τὸ κεφαλάκι του νᾶβρη
αν ὑπάρχῃ κανεὶς, πὺ νὰ τοῦ χαρίσῃ
κανένα μπουναμά. Ἀλλ' ὅχι δὲν ἔχει
κανένα. Ξέρει καλά ὅτι ή φτωχὴ μη-
τέρα του, με κόπο κερδίζει τὰ λίγα
λεφτά, πὺ φυτοζωοῦν. Ἀπὸ ποιὸν λοι-
πὸν νὰ περιμένῃ; Ἀπὸ κανένα. Πέρουν
—θυμᾶται σὰν τώρα—πρωτ-πρωτὶ χῶ-
νοντας τὸ χέρι κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι
ἔπιασε μιὰ τρουμπέτα με μιὰ κόκκινη
μεταξωτὴ φούντα. Τὶ ὠραία πὺ ἦταν!

Φέτος ὅμως:...

Μὰ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα πὺ τὸν πα-
ρηγορεῖ τὸν συγκρατεῖ στὴ θέση του
σκεπτικὸ. Ἰσως, ἴσως κανεὶς με θυμη-
θῇ, μονολογεῖ.

Οἱ ἀτέλειωτες ὥρες περνοῦν σιγά-
σιγά, ὡς πὺ ἀπλώνεται ή σιγαλιά τῆς
νύχτας, και σὲ λίγο τὸν ἀποκοιμίζουν
βαθεῖα...

Ὁ ἥλιος στέλνει τώρα τὶς θερμὲς ἀ-
κτίνες του στὸ παράθυρο τοῦ φτωχοῦ
σπιτιοῦ.

Ὁ Τοτὸς ξυπνάει μὰ δὲ λησμονεῖ οἱ
βραδυνὲς του σκέψεις ξανάρχονται στὴ
μνήμη του.

Μὲ ἀνυπομονησία χώνει τὸ χέρι του
βαθεῖα κάτω ἀπ' τὴ μαξιλάρι. Ἀλλὰ
τί εἶναι αὐτὸ πὺ πιάνει; Χωρὶς νὰ τὸ
δῇ, ψαχουλεύει, προσπαθεῖ νὰ κατα-
λάβῃ ἀλλὰ δὲ μπορεῖ. Ἐάφνου τὸ τρα-
βά. Τὶ νὰ δῇ; ἓνα ὠραῖο κόκκινο, αὐ-
τοκίνητο, με μαῦρες ρόδες. Ποιὸς νὰ
τοῦ τὸ χάρισε; Ποιὸς λοιπὸν, ποιὸς
ἄλλος ἀπ' τὴ μαμά;

Ἡ καίμενη, τί οικονομίες θὰ ἔκανε
γιὰ ν' ἀγοράσῃ τοῦτο τ' ὠραῖο αὐτο-
κίνητο!

Τὸ περιεργάζεται ἀρετὴ ὥρα, κι'
ἔπειτα ἀφίνοντάς του, τρέχει στὴν ἀγ-
καλιά τῆς μαμμᾶς του και τὴν φιλεῖ
πολλὲς-πολλὲς φορὲς.

Μινιόν

ΤΟ ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΔΟ

Ἦταν καλοκαιριάτικο δειλινὸ. Ὁ
χρυσὸς ἥλιος εἶχε τελειώσει τὸ ταξίδι
του, και τώρα ἔτρεχε νὰ κρυφτῇ πίσω
ἀπ' τὰ κορφοβούνια, εἰςχόμενος τὶς τε-
λευταίες χρυσοκίτρινες ἀχτίδες του.

Ἀποροφημένος νὰ βλέπω τὶς ἀ-
τέλειωτες καλλόνες τῆς φύσης, οὔτε
κἂν κατάλαβα πὺς βρέθηκα πάνω σ'
ἓνα ὑψωματάκι κοντὰ σὲ μιὰ βρυσούλα
πὺ ἔτρεχε τὸ κρυσταλλένιο της νερό.
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὑψωνόνταν γιγαντάσμως
πλατάνια, και πὺ πέρα παχύφυλλες
λεῖνες, ἐνῶ πάνω σ' αὐτὲς φλυαροῦσαν
τὰ σπορηγίτια.

Ἐάφνου ἀκούω ἓνα γλυκὸ, ἓνα μα-
γευτικὸ σκολὸ φλογέρας.

Γυρίζω ἀπὸ τὸ μέρος πὺ ἔρχοταν
και βλέπω πολλὰ και λευκὰ προβατά-
κια, νὰ τρέχουν ἔδω κι' ἐκεῖ βελάζον-

τας ευχαριστημένα. Τὰ περισσότερα μαζεύονται στη βούση. Μπροστά τὸ μεγάλο κριόρι μὲ τὸ χοντρὸ κουδούνι στὸ λαμὸ, στρέφει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀνήσυχτα σὰν τὴ κότα μὲ τὰ μικρὰ πουλάκια της.

Πὸ πέρα, κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, εἶναι καθισμένο ἓνα δωδεκάχρονο ἀγόρι, ἔχοντας δίπλα του τοὺς δυὸ φρουρούς, τὰ μαντιρόσκυλα.

Παίξει γλυκὰ τὴ φλογέρα του. Τὰ κατακόκκινα μάγουλά του, τὰ σγουρὰ δόξανθα μαλλιά, καὶ ἐν γένει ἡ ὕψια πού ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπό του, μὲ κάνουν νὰ τὸ θαυμάζω.

Κάτι μισοσκισμένα παντελόνια, φθάνουν ὡς κάτω ἀπ' τὰ γόνατα, ἐνῶ χοντὰ ταρσούχια σκεπάζουν τὰ πόδια του.

Σὲ λίγο σηκώνεται, ἀκολουθοῦμενο πάντοτε ἀπ' τὰ σκυλιά του, βγάζει ἀπὸ ἓνα σακούλι λίγο σταρνέιο μαῦρο ψωμί καὶ κάτι ἑλῆγες, πλησιάζει στὴ βούση, πίνει νερό, βρέχει τὸ κομμάτι του, καὶ ἀρχίζει νὰ τρώῃ λαίμαργα, μασουλώντας ευχαριστημένα.

Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πόση ὥρα τὸ κοίταξα, καὶ μὲ ζήτησαν ἀπ' τὸν ρεμβασιμὸ μου τὰ γυμνάσματα τῶν σκύλων. Εἶχε πιά σκοτινιάσει, κι' ἀποφάσισα νὰ γυρίσω σπίτι.

Γύρισα ἀκόμη μιὰ φορὰ νὰ δῶ τὴν εὐτυχία πάνω στὸ χωριτωμένο ἀγόρι, ἐνῶ τὰ χεῖλιά του φιλοῦσαν :

— Φτωχὸ τοσπανόπουλο, πόσο σὲ ζηλεύω!

Πειραιωτάκι

ΨΥΧΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

Εἶναι στιγμὲς πού στὴν ψυχὴ Σάφνιες χαρὲς γλυκὲς ροδίζουν, Καὶ τότε ἀλλάζει κι' ἡ ζωὴ Κι' ὅλα τριγύρω παιχνιδίζουν...

Χίλιες ζωοὺλες στὴν ψυχὴ Νοιώθω γλυκὰ νὰ τραγουδᾶνε, Κι' εἶναι μιὰ Θεία Μουσικὴ Πού μέσ' στὸ εἶναι μου σκορπάνε.

Κι' ἀπ' τὰ σκαλιὰ τοῦ δόλιου νοῦ Σιγὰ ἡ σκέψη κατεβαίνει Τὸ ψυχοτράγουδο ν' ἀκούσῃ.

Καὶ τοῦ καίτοι τ' ἀλλοτινοῦ Εἶναι σὴν μνήμῃ πιά σβυσμένη Ἡ θλίψη ποῦχα δακρυλούσει.

Κρίτων

ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ἦταν μιὰ φορὰ κάτι λουλούδια πού σκόρπιζαν γύρω τ' ἀρώματά τους κι' ἦταν λουλούδια κόκκινα, κατακόκκινα καὶ χρυσὰ σὰν ἀνοιξιὰτικὲς δύσεις, καὶ σκουρόχρωμα μενεξεδένια, κι' ἄσπρα, δόξασπρα, πού μοιάζαν μὲ πουπουλένια σύννεφα, μ' ἀγνὲς παιδικὲς ψυχούλες.

Κι' ἦταν ἓνα σπιτάκι δόξασπρο, χαρούμενο, χωμένο στὲς μοσχοβολημένες περιπλοκάδες, μακριὰ ἀπ' τὴν πολυθόρυβη πολιτεία, δίπλα στὴν πηγούλα πού γοργοκυλούσε τὰ νερά της τὰ κρυσταλλένια, ἀνάμεσα στὰ δέντρα πού τραγουδοῦσαν πουλάκια.

Κι' ἦταν μιὰ φορὰ ἡ χαρὰ ἐκεῖ πέρα, καὶ στόλιζε μὲ τὸ γέλιο της τὰ κοραλῆνια χεῖλια τῆς ξανθῆς παιδούλας. Κι' ὅταν ὁ ἥλιος καμαρωτός κι' ὁλόλαμπρος χροιάσε τις κορφὲς τῶν βουγών, καὶ ἔμπνοῦσε τὰ πουλάκια ἀπ' τὰ

δέντρα, μαζί μὲ τὸ πρῶτο καλάϊδμα ἀντηχοῦσαν τὸ γέλιο της μ' ἀσημένιους ἀντίλαλους. Καὶ πάλι, σὰν κουρασμένος ἔγερνε νὰ κρυφτῇ, μαζί μὲ τὴ μακρινὴ καμπάνα τοῦ ἐσπερινοῦ ὑψωνόταν κι' ἡ προσευχούλα τῆς ταπεινῆς, κι' εἶχε ἡ φωνὴ της τὸν ἴδιο κρυσταλλένιο ἦχο μὲ τὸ μουρμουρητὸ τῆς δροσερῆς πηγούλας.

Οἱ χρυσὲς ἡλιαχτίδες, κρυφοὶ μάρτυρες της, λένε πὺς πολλὲς φορὲς τὴν εἶδαν, γλυστερώντας ἀνάμεσα ἀπ' τις πυκνὲς φυλλοσάκεις, ξαπλωμένη στὸ πρᾶσινο χορτάρι νὰ κουβεντιάσει μὲ τ' ἄσπρα περιστέρια της, καὶ πὺς πολλὲς φορὲς τὰ πουλάκια τοῦ δάσους κατέβαιναν κι' ἔτρωγαν σπόρους ἀπ' τὰ ἀπλωμένα χέρια της καὶ τὴν ποδιά της, κι' ὁ ὕπνος πού καμμιὰ φορὰ σφαλοῦσε τὰ γαλανὰ της μάτια, τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μὲ κοιμισμένη βασιλοπούλα τῶν παραμυθιῶν.

Ἦταν μιὰ φορὰ μιὰ ξανθὴ παιδούλα, κι' ἡ χαρὰ στόλιζε τὰ κοραλῆνια της χεῖλη, κι' ἡ ἀνοιχτὴ γέμιζε λευκὲς μαργαρίτες τὴν ποδιά της καὶ τὰ ξανθὰ της μαλλιάκια. Ἦταν μιὰ φορὰ παντοῦ ἀνοιχτὴ καὶ τὸ μυρωμένο ἀγέρι σιγοτραγουδοῦσε κουνώντας ἀνάλαφρα τὰ λουλούδια κι' ἀπαλοχάιδευε τὴν πράσινη χλόη.

Λένε οἱ ἡλιαχτίδες πὺς ἔτσι ἦταν μιὰ φορὰ. Μὰ δὲν τελειώνουν ὡς ἐδῶ. Λένε ἀκόμη πὺς κάποιον καιρὸ τ' ἄσπρο σπιτάκι κλείστηκε, κι' οἱ βάτοι τὸ σκέπασαν ὁλότελα, τὰ λουλούδια τὰ δόλχηρα καὶ τὰ κίτασπρα ἀνακατεύθηκαν μὲ τ' ἀγριόχορτα, καὶ σὰν τὰ κουνούσε τ' ἀγέρι, σιγοψιθύριζαν λυπημένα, κουνώντας τὰ κεφαλάκια τους. Τ' ἀηδόνια πέταξαν μακριὰ καὶ μόνο σὰν τὸ φεγγάρι φώτιζε τὴν πλάση, μιὰ κουνουβάγια θρηνοῦσε μέσ' στὴ σιγαλιά. Κι' ἔβλεπαν, λένε μιὰ κοπέλλα χλωμὴ κι' ἀγέλαστη, πού εἶχε γλυκὴ μάτια, ν' ἀργοπλανιέται στὰ χορταριασμένα ἔρημα μονοπάτια τοῦ δάσους.

Καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι λέει πὺς σὰν ἀσήμωνε τὰ νερά τῆς πηγούλας, μιὰ ἀέρινη ὀπτασία, μιὰ σιὰ σὰν λευκὸ φάντασμα,—φάντασμα πού εἶχε ἀκόμη ξανθὰ μαλλιά καὶ γαλάζια μάτια—πλήθαινε τὰ νερά τῆς πηγούλας μὲ τὰ διαμαντένια δάκρυά της.

Κι' ὅμως ἦταν μιὰ φορὰ κάτι ὁμορφὰ λουλούδια, κι' ἦταν μιὰ παιδούλα πού τὰ κοραλῆνια της χεῖλη στόλιζε τὸ γέλιο τῆς χαρᾶς.

Τιτίνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμὰ λέει στὸ Γεώργιο :

— Ἰδὲς τὸ πρόσωπό σου στὸν καθρέφτη, ὅλο μουντζοῦρες εἶναι!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ μικρὴ Φώφη λέει στὴν Κική :

— Τὰ χέρια σου εἶναι ὅλο μουντζοῦρες. Κοίταξέ τα... στὸν καθρέφτη!

Ἀνώνυμος

— Μαμμάκα, σήμερα βόηκα στὸ δρόμο εἴκοσι δραχμὲς. Δὲν τις κράτησα ὅμως.

— Μπράβο. παιδί μου. Τις ἔδωσες στὴν Ἀστυνομία;

— Ὁχι, μαμμάκα. Τις πῆρα καραμέλλες.

Κυρὰ Φροσύνη

ΒΛΗΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 28 Μαρτίου 1933

ΜΕΓΑΛΗ γραματοπλημύρα, παιδιά μου! Αὐτὸ μὲ χαροποιεῖ ἐξαιρετικά, γιατί δείχνει ὅτι ἡ διαπλασικὴ μας οἰκογένεια μεγαλώνει καὶ κινεῖται. Μὲ στενοχωρεῖ ὁμως κίόλα, γιατί δὲν εἶναι δυνατό νὰ παντῶ κάθε φορὰ σὲ τόσα γράμματα καὶ νὰ παντῶ σὲ ὅλα ὅσα μὲ ρωτᾶ τὸ καθένα. Καὶ δὲν εἶναι μόνο ὁ χώρος πού μοῦ λείπει τὸ κάτω κάτω θὰ μπορούσα νὰ περιορίσω ἀκόμη τὴ Σελίδα Συνεργασίας — ἀλλὰ καὶ ὁ καιρὸς. Μπορῶ σὲ μιὰ ἐδωράδα, μόνῃ μου, — γιατί ο' αὐτὸ ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ—νὰ διαβάζω τόσες ἑκατοντάδες γράμματα καὶ νὰ γράφω ἑξῆς κι' ἐπὶ στήλες ἀπαντήσεις; Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ χεστε τὴν ἀπαίτησή νὰ σὰς ἀπαντῶ ἄμέσως, οὔτε μὲ πολλὰ λόγια πάντα.

Παλιὰ Ἀθήνα, δείξει σὲ σὲ σὲ. Ἐσὸς-πούλου τὴν κριτικὴ σου γιὰ τὴν ταινία τοῦ «Κακοῦ Δρόμου». Ἔχεις δίκιο σὲ ὅλα, οἱ ἐλλείψεις εἶναι πολλές. Γιατί τὸ γύρισμα ἔγινε μακριὰ του, τὸ σενάριο του δὲν τηρήθηκε πιστὰ καὶ, τὸ κυριότερο, οἱ διάλογοι δὲν γράφτηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο. Καλὰ δὲν φαίνεται οὕτως ἡ ἰδέα τοῦ ἔργου, καὶ τὸ δράμα τῆς Χρηστίνης δὲν ἀναπτύσσεται ἀρκετὰ. Μ' ὅλ' αὐτὰ, ἡ ταινία ἔχει καὶ πολλὰ ὠραία πράγματα, καὶ τεχνικὸς—φωνοληψία, ἡθοποιία, μουσικὴ κτλ.—εἶναι ἡ ἀνώτερη ὡς τώρα ἐλληνική.

Στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς, τὴν ἐρχομένη Παράσκευῇ, 7 Ἀπριλίου, θὰ δοθῇ μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀπογευματινὴ παράστασις. Τὴν κάνει τὸ Γ' Γυμνάσιον πρὸς ἐνίσχυση τοῦ σχολικοῦ ταμείου ὑπὸ τὴν προστασία τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς. Νεαροὶ ἐρασιτέχνες, μαθητὲς καὶ μαθητρίες τοῦ Γυμνασίου, τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου, τῆς Προτύπου Δραματικῆς Σχολῆς κτλ. θὰ παίξουν: Α' «Τὸ Ἀνθρώπινο» τρίπρακτο ψυχολογικὸ δράμα τοῦ Ἐσπινόζου καὶ Β' τὴν μονόπρακτὴ κομωδία τοῦ μακαρίτη Κορομηλά «Ὁ θάνατος τοῦ Περικλέους». Πολλὰ Διαπλασέπουλα τοῦ Πειραιῶς θὰ πᾶνε βέβαια καὶ τὰ πτόγευμα στὸ θέατρο καὶ θὰ μοῦ γράφουν τίς ἐντυπώσεις τους.

«Μὲ συγχωρεῖς—μοῦ γράφει ὁ Γαργαντούας—πὺς ἔχω νὰ σοῦ γράψω 6 μῆνες. Τὰ μαθήματα, βλῆπε, οἱ γιορτὲς καὶ πὺς πολλὴ ἡ τεμπελιά, δὲν μᾶφσαν καθόλου καιρὸ γιὰ σένα...». Περίεργον πρᾶγμα πόσα γράμματα λαβαίνω πού ἀρχίζουν ἔτσι, μὲ τὰ ἴδια λόγια, στερεότυπα. Ἀλλὰ τί νὰ σὰς πῶ! Τὰ μαθήματα τὰ ἐννοῶ, τίς γιορτὲς τίς ἐννοῶ, τὴν τεμπελιά ὅμως ὅχι! Εἶναι πολὺ λυπηρὸ γιὰ μένα νὰ σολογιέμαι πὺς ἔχω τόσα... τεμπελικά παιδιά. Μόνο πὺς ἔχουν τὴν εὐκρίνεια νὰ τὸμολογοῦν. Μὰ δὲν ἀρκεῖ: Πρέπει νὰ βάζουν καὶ τὰ δυνατὰ τους γιὰ νὰ νικοῦν τὴν τεμπελιά.

Αἰὲ, αὐτὸ τὸ ψευδῆμα, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινε. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία καὶ γι' αὐτὴ τὴν παλιὰ ἀγάπη. Ἀδικήθηκα βέβαια κι' ἐγὼ, πού μόλις τώρα τὴ μαθαίνω, μὰ ἔως σὲ ἀδικήθηκα περισσότερο πού, ὅχι τὸν χρόνον συνδρομῆς μου, δὲν ἀποφάσισες νὰ λάβῃς μέρος καὶ στὴν κίνησή. Καὶ τώρα ἐμπρός!

Ἀγαθὰ ἰ. Μάριον, ἔλαβα κι' εὐχαριστοῦμαι. Δὲν παρᾶζει πὺς ἄργησες λίγο νὰ νανεώσῃς τὴ συνδρομὴ σου, ἐπειδὴ ἐνόμιζες πὺς δὲν εἶχε λῆξει. Γιὰ τόσο πρᾶγμα θὰ σοῦ θύμων; Ἀπάντησα, νομίζω, καὶ

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαίρως ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

στὸ πρῶτο σου γράμμα. Μὰ καὶ ἂν τὸ παρῆλθει, ἀπὸ κάθε ἄλλο θὰ ἦταν παρ' ἀπὸ θυμὸ...

Κόρη τῶν Κυμάτων, μὲ μεγάλη μου χαρὰ σε κάνω καὶ σένα Διαπλασέπουλα. Ὁ Θεὸς σὲ στέρησε τὰ δέλφια σου, ἔχει ὅμως μιὰ ἐξαδέλφη πού σ' ἀγαπᾷ καλύτερα καὶ ἀπὸ ἀδελφὴ. Ἡ ἀγάπη της θὰ σὲ παρηγορᾷ στὸν πόνο σου καὶ θὰ σὲ βοηθῇ στὴ ζωὴ σου. Τώρα ἔχεις καὶ μένα...

Ἡ Πανδώρα μοῦ γράφει: «Ἄν δὲν ἐρχόμουν, θὰ ὑπῆρχε σήμερα Διαπλασέ;». Θέλει βέβαια νὰ πῇ, πὺς ὅλα τὰ καλὰ στὸν κόσμο ἀπὸ τὸ κουτὶ τῆς Πανδώρας βγήκαν ἐπομένως κι' ἐγὼ. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸν καλὸ λόγο. Κάποιος ἄλλος ὅμως θὰ εἶπε, ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχε Διαπλασέ, δὲν θὰ ὑπῆρχαν καὶ Διαπλασέπουλες ἐπομένως οὔτε κάποια μὲ τὸ ψευδῆμα Πανδώρα...

Πόσον καιρὸ εἶχα νὰ λάβω γράμμα σου, Χαρὰ τοῦ Σπυτιοῦ. Ἀλλὰ μ' εὐχαρίστησε ἐξαιρετικά—μὲ ἀποζημίωσε μπορῶ νὰ πῶ—αὐτὸ πὺς μοῦ ἔγραψες τὴν ὠραία, τὴν χαρούμενη ἀνοιξιὰτικὴ ἡμέρα. Καὶ ἐσὺ εἶσαι καὶ δική μου. Ἀς ἐλπίσουμε τώρα ὅτι τοῦ χρόνου τὰ πράγματα θάνα καλότερα κι' ὅτι δὲν θὰ ξαναπεράσουμε—κι' οἱ δυὸ μας—αὐτὴ τὴν ἀγωνία...

Κι' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, Ἰδανική Γλυκύτης. Σοῦ ἐνέκρινε τὸ ψευδῆμα καὶ σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγὸ. Κι' ἐλπίζω νὰ ἔχω συχνὰ ἀπὸ ἓνα ὠραῖο σου γράμμα σὰν αὐτὸ...

Σοῦ ἔστειλα 10 τετράδια, Τρελλοκόρι-σο. Χαίρεταιματα στὸν ἑξῆς σου, τὸν παλιὸ μου Μουσηγῆτὴ Ἀπολλωνα πού πάντα τὸν θυμοῦμαι. Καὶ σὺ λοιπὸν μὲ ξέρεις ἀπὸ 14 χρόνια καὶ τώρα μόλις μπαίνει στὴν κίνησή; Πάλι καλὰ! Ὅσο γιὰ τὸ τυπογραφικὸ ἐκεῖνο λάθος στὴ Μ. Ἀγλία σου, δὲν πιστεύω νάχη σημασία. Γιατί κι' ἔτσι ὁ ταχυδρόμος θὰ σοῦ φέρῃ, ὅτι σοῦ στέλνουν. Εἰδοποιήσέ τον μάλιστα γιὰ νὰ ξέρῃ.

Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, σοῦ ἀπάντησα καὶ σοῦ ξαναπαντῶ: Δὲν ἦταν ποιήμα τὸ κομμάτι «Ἡ χαρὰ μου» πὺς ἀπορρίφθηκε στὸ 13ο φυλλάδιο, ἀλλὰ περὶ—τώρα τὸ θυμοῦμαι—καὶ, ἀφοῦ μοῦ γράφεις πὺς δὲν μοῦ ἔστειλες τίποτα τέτοιο, συμπεραίνω πὺς κάποιο λάθος ἔγινε σὲ τὸ ψευδῆμα. Τώρα ἔχω μπροστὰ μου ἓνα ποιήμα μὲ τὸν τίτλο «Γαλανὴ Χαρὰ» καὶ μὲ τὸ ψευδῆμα Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, ἀλλὰ χωρὶς ὑπογραφή. Ἀπὸ τὸ γράψω, συμπεραίνω πὺς αὐτὸ εἶναι δικό σου. Πολὺ ὠραῖο ποιήμα. Μόνο ὁ στίχος «κι' ἦρθε ἡ Ἀθήνη καὶ τᾶκανε χαριάτια» (τὰ παλὰ τῶν ὄνερων) δὲν μᾶρσσει. Ἐπίσης καὶ ὁ τύπος «ὄνειράτων». Ἄν μπορέσῃς, διόρθωσέ τα αὐτὰ καὶ ξαναστεῖλε το νὰ τὸ δημοσιεύσω ἄμέσως. Καὶ μὴν ξεχνᾷς ποτὲ τὸν ὁμῶς σου δίπλα στὸ ψευδῆμα.

Τὸ δεύτερο δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη, Ἀντὶς Ἐλπίδος, ἐλπίζω ὅμως νάνα καλότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο. Κι' ἔτσι πρέπει. Μπροστὰ νὰ πηγαίνουμε, ὅχι πίσω. Χαίρω πὺς πέτυχες τόσο στοὺς διαγωνισμοὺς. Πὺς πῆγες τὸ τραγοῦδι; Χαρτὶ λύσεων σοῦ ἔστειλα.

Ἀγαθὲς, αὐτὸ τὸ ψευδῆμα σοῦ ἐνέκρινε καὶ σοῦ ἔστειλα ὅτι ἐξήγησες. Νά, εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη κι' ἐταμὴ τώρα—

δῶδεκα χρόνων, στὴ Β' Γυμνασίον—γιὰ νὰ μῆγες καὶ στὴν κίνησή, ἀφοῦ μάλιστα μὲ διαβάζεις ἑξῆς χρόνια. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς.

Ἐλαβα καὶ τὰ τέσσαρα Πνεύματα, Δανάη, ὅλα ὠραῖα πραγματικῶς. Μὰ μοῦ τὸ εἶπες καὶ ἄλλοις ὅτι τὰ βρίσκεις σ' ἓνα ἰταλικὸ περιοδικὸ γιὰ παιδιά. Ὅσο γιὰ τὸ Ἡμερολόγιο, μοῦ κακοφαίνεται πὺς ἐκοπιάσες ἀδικὰ νὰ τὸ μεταφράσῃς καὶ νὰ τὸ καθαρογράψῃς, γιατί παρόμοια ἔχω δημοσιεύσει ὡς τώρα δυὸ, μὲ σχήματα, μὲ πινάκες κτλ. Εἶναι μάλιστα ὅχι γιὰ 100 χρόνια, ἀλλὰ αἰώνια. Ἄν φάξῃς σὲ προηγούμενους τόμους μου, θὰ τὰ βρῇς.

Χαίρω, Διάσημε Λιχούδη, πὺς αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ πᾶρῃς καὶ ψευδῆμα. Βασίζομαι στὴν ὑπόθεσίν σου ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνά. Ἐλαβα καὶ τίς λύσεις.

Ναί, Ρούφω, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ Σύλλογό σας. Συντελεῖ πολὺ στὴ διάδοσή μου, ἀλλὰ ψυχαγωγεῖ κιόλα καὶ διασκεδάζει τὰ μέλη του. Δὲν ἀμφισβάζω ὅτι κι' ἡ δική σου διάλεξη θὰ εἶναι ἐπίσης ὠραία. Τί σημαίνει, ἀλήθεια, «ρούφωλας»; Εἴν' ἐκεῖ καμμιὰ τοποθεσία; ἢ μήπως λέτε ἐστὶ τὴν δὴν ἢ τὸ οἶφωνα; Χαρτὶ σοῦ ἔστειλ' ἄμέσως.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, Ἰκαδίου, καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Μπράβο πὺς πῆγες τόσο καλὰ στοὺς διαγωνισμοὺς. Ἐλπίζω νάχω συχνὰ ἀπὸ ἓνα ὠραῖο γράμμα σου σὰν αὐτὸ.

Αὐτὸ τὸ χιόνι, Χωρὶς Φτερά, ἦταν τὸ τελευταῖο ξεθύμασμα. Τώρα κι' ἐκεῖ, ὅπως κι' ἐδῶ, θὰ εἶναι γλυκεῖα ἀνοιχτὴ. Μὲ πόση εὐχαρίστηση μύριας τὰνθάκια πού μοῦ εἶχες μέσα στὸ γράμμα σου! Ναί, ἦταν λίγη Τσαγκαράδα καὶ λίγη Ἀγία. Ἀλλὰ γιατί γράφεις «ἴα»; Δὲν πιστεύω νὰ λέτε ἐστὶ ἐκεῖ τοὺς μενεξέδες. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπιστημονικὸ τους ὄνομα. Δὲν ὑπάρχει παρὰ στὴ Φυσιολογία καὶ στὸ Λεξικό.

Δὲν παρᾶζει, Βενουσία, ἀφοῦ ἦσαν ἄρρωστη. Χαίρω πὺς ἔγινες καλὰ. Πὺς πῆγες λοιπὸν αὐτὸ τὸ δράμα πού θὰ παίξαις στὸ σχολικὸν σὰς τὴν 25 Μαρτίου; Ναί, τὸ ξέρω τὸ «Νὰ ζῇ τὸ Μεσολόγγι». Τῷ παῖδι καὶ ἐδῶ στὸ Ἑθνικὸ Θέατρο τὴν ἴδια ἡμέρα. Ἐοῦ τὸ πρόσωπο ἔκρινε; Κανέν' ἀπὸ τὰ παιδιὰ πού φτιάχνουν φουσκεῖα; ἢ καμμιὰ ἀδελφὴ;

Δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο, Χαραυγὴ τ' Ἀνρίλη. Ὅταν ἴδῃς κάποιον «ἐξ ου καὶ τὸ ἀνοίξῃς», δηλαδὴ «ἐκ πού ὅποιος γίνεσαι, παράγεται καὶ ἡ λέξις ἀνοίξῃς», ὁ νοῦς σου βέβαια θὰ πᾶ ἀμέσως στὸ ρῆμα ἀνοίγω. Ἐστὶ κι' ἐκεῖ ἓνα ρῆμα ζητεῖται. Ἐπίσης, ὅταν λέμε «ἀριθμητικὸς ὅρος», ἐννοοῦμε λέξῃ πὺς ἀπαντοῦμε στὴν ἀριθμητικὴ: κλάσμα, συμμετρίῃς, ἀριθμοῦμα, κτλ. Ὅπως «γεωγραφικὸς ὅρος» εἶναι τὰ νῆσος, ἡπειρος, ὅρος, λόφος κτλ.—Σοῦ ἔστειλα Ὁδηγὸ καὶ τέσσαρα τετράδια.

Ἐπεσομένε Δόρδε, τὸ μεγάλο σου γράμμα, ἐξαφρόνῃς τοῦ ἀρθροῦ τῆς «Πατρίδος», συγκίνησε βαθιὰ τὸν κ. Παπαδόπουλο κι' ὅλους μας. Τὶς Συλλογὰς τῶν Ἀσκήσεων δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τις κρίνῃ καὶ νὰ τις συγκρίνῃ, ἂν δὲν εἶχε μπροστὰ του ὅπως ἐγὼ. Πρῶτο, γιατί οἱ περισσότερες Ἀσκήσεις πού βλέπετε, διημοσιεύονται διορθωμένες, καὶ κανεὶς, ἐκτός ἀπὸ μένα, δὲν ἔβριε πὺς ἦταν ἡ Ἀσκήσις ἀδιόρθωτη, δηλαδὴ ἂν χρειάστηκε νὰ διορθωθῇ λίγο ἢ πολὺ. Δεύτερο, γιατί ἀπὸ πολλὰς Συλλογὰς μένουν πάντα ἀδημοσίετες καὶ ὠραιότατες Ἀσκήσεις, εἴτε γιατί δὲν ἔχῳρεσαν, εἴτε γιατί προτιμήθηκαν ἄλλες κάπως νεώτερες, εἴτε γιατί

ἦταν «νέα εἶδη» πού γιὰ ἓνα ἢ ἄλλο λόγὸ δὲν ἤθελα νὰ εἰσαχθῶν. Τώρα γιὰ τὴ Στατιστικὴ σου: Στ' Ἀποτελέσματα τῶν Ἀσκήσεων σημειώθηκαν στὸ Νάρκισσο 28 ἔθνημα,—τυπογραφικὸ λάθος—ἀντ' 20 πού ἦταν ἐκεῖ ὁ ἀνώτερος ὅρος. Καὶ παραλείφθηκαν τὰ 20 πού πῆρε ὁ Κάποιος στὸν Διὰ. Καλλιγραφία. Σημειώστε τα.

Σὲ συγχαίρω, Νερνρέτα, γιὰ τὸ 9 πού πῆρες στοὺς διαγωνισμοὺς, καὶ μάλιστα μόνῃ σου στὴν τάξῃ σου. Εἶδα καὶ πὺς εἰσάσας χωρισμένους σὲ δυὸ κόμματα... φιλολογικά. Ἀπόρησα ὅμως γιὰ τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης πὺς ἀντιθέτου κόμματος. Γιατί αὐτὸ κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ... φιλολογικὸ. Τετράδιό σοῦ ἔστειλα.

Ἡ ἀρχὴ ἦταν δύσκολη, Ἐσσοδίκη, (θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισή), γι' αὐτὸ μοῦ ἔκαμες δέκα γράμματα καὶ δὲν τόλμησες νὰ στείλῃς κανένα... Ἀλλὰ τώρα πού ἔστειλες τὸ ἐνδέκατο (καὶ μὲ πόση χαρὰ τὸ διάβασα) ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς.

Ἀνθιωμένη Πλαγιά, αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινε καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. Φίλησέ μου καὶ τὸν ἀδελφὸν πού τρελλαίνεται μὲ τὸ «Λιχουδάκη». Τί καλὰ πὺς σὰς λένε οἱ καθηγηταὶ σὰς! Ἀντὶ νὰ πετᾷς τὰ λεπτὰ σὰς σὲ καραμέλλες, πού χαλοῦν καὶ στομάχι, καὶ δόντια, δὲν εἶναι καλύτερα νὰ τὰ μαζεύετε καὶ νὰ γράφεστε σ' ἓνα περιοδικὸ πού σὰς τέρπει καὶ σὰς ὠφελεῖ; Νά, ἐοῦ τώρα πόσο εἶσαι εὐχαριστημένη.

Μυρωμένο Γιούλι, Ροδανγῇ, Πληγωμένη Ἀστὴ, Ἀταλάντῃ, Μπουμπουλίνα, Παρήγορε Ἀγγελί, Μαντῶ Μανρογένους, Πανσὲ (πού ἔσπαθες), Μοινακρίβη, Ἀελαντίς, Κόκκινῃ Κούκλα, Ἀδγερινέ, Ἀάμων, Γαλανομάτα, Χρυσὴ Καρδιά, Δεβάντα, Κερνυραϊκὸ Διὰλάκι, Βιολέττα, καὶ Φαῖδρα—καὶ τὰ δικὰ σας ὠραῖα γράμματα διάβασα μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση, ἐξέτάσσα τις παραγγελλίες σας, ἔλαβα ὅσα μοῦ ἀναφέρετε, καὶ σ

